

SOKOL SYDNEY

LETNIK AUSTRALIA

ZÁŘÍ / ŘÍJEN 2008

EDITA BERNTSEN B.A., LL.B.
SOLICITOR AND ATTORNEY

7 ST PAULS ST, RANDWICK NSW 2031

**ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA
POSKYTUJÚCA SLUŽBY V ROZLIČNÝCH
OBLASTIACH PRÁVA, VRÁTANE
EMIGRAČNÉHO.**

Právnu poradu si môžete zaistiť na:

TEL: (02) 9399 9374 MOB: 0423 056 884

FAX: (02) 9326 6012

EMAIL: eberntsen@optusnet.com.au

DENTAL IMPLANTS

Missing Teeth?

Dental Implants may be the solution:

- You can talk, laugh and smile without worrying. Your new teeth will be fully anchored and feel just like your own teeth.
- Eat what you like without problems
- Recover your natural smile
- A safe and reliable treatment method
- There is no need to file down adjacent teeth

Dr. J. Mader, Suite 106, "Piccadilly"
222 Pitt Street, Sydney, 2000
Phone: 9264 5210

Our Treatment Solutions

Single Teeth

Multiple Teeth

Dentures

Whether you are missing a single tooth or a complete jaw, we will have a solution to meet your needs. Implants have a totally natural appearance and feel just like your real teeth. Please visit

WHITE CHRISTMAS / NEW YEAR TOUR
VIENNA – BUDAPEST - ČESKÝ KRUMLOV - PRAGUE - BRATISLAVA
20 Day Luxury Tour Departs 25 December 08

Flying EMIRATES

\$9,700 pp twin share ALL INCLUSIVE

Book by 30 May and SAVE \$400 PP

It is my pleasure to invite you to experience an unforgettable 20 day luxury tour discovering the Imperial Capital Cities of old Europe - **Budapest, Prague, Vienna, Bratislava** and the Medieval **Český Krumlov**.

Our Tours are unlike any other and unless you try it, you won't believe that a European holiday could be so personally rewarding.

Unlike other standard tours, my specialized tours are a collection of unique experiences and insights that you can enjoy as I am a native of former Czechoslovakia and fluent in the languages of all the destinations that we will visit. I am able to show you the hidden beauties of each of the cities that to the individual traveller would remain unknown. I accompany each group and guarantee you a hassle free holiday. Everything is organized for you and with over 10-year experience the tours have been specifically designed to accommodate your needs. We don't rush, start all our sightseeing at 10 am, staying 4 nights in most locations and always providing time for individual sightseeing and shopping. Please take the time to view the attached client testimonials written by our travellers.

The itinerary in each city is superb making for a varied up market and exclusive experience. Our itineraries include opera, concerts, theatre, New Year's Eve celebrations, spa treatments, cruise on the River Danube, visits to Palaces & Parliament House and so much more. There are dinners with an array of local entertainment including gypsy music, harp or jazz as well as comprehensive sightseeing tours, Christmas Dinner and a New Year's Gala Dinner with all night entertainment.

The tours are renowned for the sophistication and variety of cultural experiences on offer. In **Prague**, we will attend the stunning **Prague State Opera**, which first opened its doors in 1888 and enjoy a performance of **Puccini's La Boheme**. Here we will also attend the unique **Black Light Theatre** that brings magic to the world stage. In **Vienna** we'll enjoy a world class concert of **Mozart & Strauss** combined with dinner at the famous **Kursalon** where Strauss family celebrated their greatest triumphs. At **Schönbrunn Palace** we'll admire the apartments of Emperor Franz Joseph and Empress Elisabeth.

In **Budapest** we'll welcome the **New Year** with a **Special Gala Dinner** with entertainment and local traditions and the following day we'll enjoy a **New Year's Day concert**. All this in the comfort of our luxury Spa hotel on the historical Margaret Island located on the river Danube that divides Buda & Pest. Here, you can benefit from the thermal pools and rejuvenate with two Spa Treatments! We'll enjoy the Grand city, including the impressive **Neo Gothic Parliament House** where the Crown Jewels are displayed. In the evening set sail on a **Private cruise** on a spectacular Danube to see Budapest in all its illuminated glory.

This is a 20 day Escorted European Tour in style. You will be staying at 4 & 5 star centrally located hotels with daily buffet breakfast and dinners including Christmas Dinner in Bratislava. Each city has comprehensive sightseeing tours with all entrance fees included. Enjoy Opera & Theatre in Prague, Concert in Vienna, New Year's Gala dinner with entertainment in Budapest. Enjoy cruise on the Danube & relax with 2 Spa treatments & Spa facilities at Budapest luxury Spa Hotel. Airfare, Tax, Tipping on tours and Portage are all included. This is an Extraordinary Experience at \$9,700 pp twin share.

Single Room Supplement \$1,400 Business Class Upgrade: \$5,450

Don't hesitate to call me if you'd like to know more. I hope you can join us and look forward to hearing from you. And, remember I am not just selling the tour, but going with you. I will accompany you and give you my personalised attention.

With warm regards,

Eva Santo

Director / Tour Leader

Contact Details

Phone: (02) 9449 1786

Mobile: 0419 999 565

Email: eva@spatours.com.au

+++++
České mše se konají v 11.30 ve Strathfieldu v kostele svaté Marty každou druhou a čtvrtou neděli v měsíci.
+++++

SOKOLSKÁ KNIHOVNA OTEVŘENA PRO PŮJČKY KNIH A VIDEOKAZET OD ÚNORA DO LISTOPADU VŽDY V PÁTEK VEČER OD 20 DO 21 HODIN.
VOLEJTE RAYE ČERNÉHO tel 02 9451 4886
nebo PETRA ČERMAKA tel 02 9981 4765

H. G. Mayer & Co.

METROPOLITAN TAXATION SERVICES (BANKSTOWN) PTY. LIMITED
ACCOUNTANTS & TAXATION CONSULTANTS

Phone: 9707 1833

All Mail to:
P.O. Box 58
Yagoona 2199

Cnr Dutton St, & The Crescent,
Yagoona 2199

Vážená sestro, vážený bratře,

PŘÍSPĚVKY na rok 2008 \$ 25.00

Dovolujeme si Vás zdvořile upozornit, že členské příspěvky jsou nyní splatné. Dle nových klubových Stanov členské příspěvky je nutno uhradit do konce ledna 2008. Šek nebo Money Order prosím vystavte na „**Sokol Sydney Ltd**“. Nezapomeňte též napsat svoje jméno a adresu.

Příspěvky 2008	\$ 25.00
Příspěvky 2007 (pokud nezaplacené)	\$ (\$ 25.00)
Dar na Věstník	\$
Dar na údržbu Národního domu	\$
Celkem	\$

VEZMĚTE, PROSÍM, NA VĚDOMÍ NOVOU ADRESU PRO ZASÍLÁNÍ VŠECH PLATEB: SOKOL SYDNEY LTD, 16 GRATTAN CRESCENT, FRENCHS FOREST NSW 2086.

SOKOL SYDNEY LIMITED

ČLEN SVĚTOVÉHO SVAZU SOKOLSTVA

16 Grattan Crescent, Frenchs Forest, NSW 2086

ACN 000 378 736

www.sokolsydney.com

Číslo 5
Ročník LVI
Září/Ríjen 2008

Number 5
Volume LVI
September/October 2008

LAUREÁT CENY JANA MASARYKA GRATIAS AGIT 2000

XX
Print Post Approved PP 239732-00003
XX

THE SOKOL SYDNEY PROGRAMME OF ACTIVITIES MAY BE
HEARD ON 02 9452 5617

Želiv - nové působiště pátera Šimka (strana 21)

OBSAH

Slovo starosty a pokladníka	6
Narozeniny / Ohlasy čtenářů	8
České Orfeum	9
Poslední hold	10
K devadesátce republiky	13
Velvyslanec Slovenskej republiky	14
Velvyslanec České republiky	16
Z Generálního konzulátu ČR	17
Žalov	19
Konference o exilu	20
Vaří skvělé pivo a...	21
Letem světem	22
Mnichovská zrada	24
Jak komunisté okradli národ	25
Kolektivní vina	26
Osudové osmičky	27
Konec padesátníků v Čechách	27
Kino Ponrepo	29
Útěk z Terezína	30
Únor 1948 a Benešovo váhání	31
V dobách bojů o Slovensko	33
Děs a hrůza ruského dějepisu	35
Humor	36
Perly a perličky	37
První nesmělé krůčky v exilu	42
Z tajů krás české řeči	44
Beyond borders - recenze	46

VĚSTNÍK

Dvuměsíčník Sokola Sydney.
Obsah publikovaných článků
nemusí být totožný s názory
redakce. Vyhraujeme si právo
články upravit.

Redakční rada: J Zahrádka,
B Šindler, P Čermák
Telefon redakce:
02 9528 7928

Email:

contact@sokolsydney.com
Věstník se též nachází na
internetové stránce
www.sokolsydney.com

**Příští uzávěrka Věstníku:
2.7.2008**

**(Vždy první středa
v každém lichém měsíci)**

Z PERA STAROSTY

Jsem velmi rád, že se ples, konaný u příležitosti 40. výročí příchodu druhé poválečné vlny exulantů z někdejšího Československa do Austrálie v North Ryde RSL Club velice vydařil. Díky všem krajanům, kteří přišli na ples, doufám, že se skvěle pobavili a dobře si zatančili. Dějují našim diplomatům za jejich účast. Byli to pánové Juraj Chmiel, velvyslanec české republiky, Peter Procháčka, velvyslanec Slovenské republiky a Vít Kolář, generální konzul ČR v Sydney. Jsme jim vděční za krásné proslovy, které přítomní krajané po zásluze ocenili.

Při této příležitosti pan Vít Kolář předal představitelům našeho Sokola krásně zarámovaný symbolický šek – dotaci ministerstva zahraničí ČR pro pomoc s našimi aktivitami a na údržbu sydneyjského Národního domu – ten skutečný šek jsme již měli uložený v bance. Jménem výboru Sokola vřele děkuji.

Já osobně lituji, že jsem se pro nemoc (otravu jídlem) nemohl této akce zúčastnit. Peněžní dar bude s péčí a rozumem použit, jak je naší povinností, aby činnost Sokola mohla zdárně pokračovat v tom, co jsme před 58 lety v Sydney začali a aby ještě hodně budoucích let náš Národní dům sloužil našim krajanům

Nazdar Jan Jelínek

ZPRÁVA POKLADNÍKA

Prosíme zahraniční odběratele Věstníku, aby pokud možno platili předplatné v australských dolarech, většinou jde „draft“ od banky předem objednat. Za převod z jiné měny nám banka účtuje 10.50 australských dolarů. Jen poštovné do zahraničí za ročních 6 čísel nás stojí 24AUD a bude co nevidět opět zvýšené. Děkujeme za pochopení.

Dary a předplatné na Věstník celkem \$250; fond na údržbu Národního domu \$45. Mnoho díky všem dárcům.

Členské příspěvky - Upozorňuji, že **PŘÍSPĚVKY \$25 NA ROK 2008 BYLY SPLATNÉ DO 31/1/2008**. Někteří členové ještě nezaplatili za rok 2006 a mnozí za rok 2007.

Věstník: předplatné pro nečleny je \$25 na kalendářní rok od 1.1. do 31.12.2008.

Vydání: celkem \$8,469, z toho mimořádné bylo Council Rates \$2,905, výměna dveří a rámu u vchodu \$1,500 a obnova elektrického vedení k pumpě septiku \$678.

Dary na Věstník a údržbu sokolského Národního Domu obdržené od 1.7.2008 do 31.8.2008:

Setelik M	25	Volek S	25	Sindler Dr P	25
Franc P&M	50	Stasenka Z	25	Vavros Z	50
Gregor E	25	Brezny B	30	Vohralik FB&V	40

Prosím vystavujte všechny platby na „**Sokol Sydney Ltd**“ s uvedením na jaký účel, se zpáteční adresou a zašlete na adresu: **Sokol Sydney Ltd, 16 Grattan Crescent, FRENCHS FOREST NSW 2086**.

„SOKOL SYDNEY LTD“ (nic nevynechávat ani nepřidávat) na šeku nebo „Money Order“ je teď jediný „Payee“ australským bankám přijatelný. Prosíme používejte jen tento název pro všechny platby.

Stvrzenky jsou vždy přiloženy k následujícímu Věstníku.

Petr Čermák

CVIČENÍ PRO DĚTI v sokolském Národním domě

15.30 - 16.30 hod. vždy v sobotu:

27. září; 11. a 25. října; 8. a 22. listopadu;

6. a 13. prosince - volejte Jane 0438 014 125

DEVADESÁTÉ VÝROČÍ VZNIKU ČSR

**Přijďte si je s námi připomenout
v neděli 26. října v 14 hodin
do Národního domu Sokola Sydney
16 Grattan Crescent, Frenchs Forest**

*** * * * ***

1968 - 2008 SPORTOVNÍ SOBOTA V SOKOLE

Večer při kytáře

25. října 2008

Vzpomínáme 40 let od data, které většině změnilo život a pořádáme v Sokole párty pro všechny.

Setkáme se s kamarády, které jsme již pár pátků neviděli, ale budeme také sportovat. Od rána se bude hrát nohejbal a volejbal.

Pro starší, kteří již nespportují, bude soutěž, kdo dříve pošle sms!!!

Po celý den bude občerstvení; mimo tradičního jídla též vzpomínka na mláď: nudle nebo šklubánky s mákem a ovocné knedlíky s tvarohem.

K tomu točené české pivo!

A večer si zazpíváme při kytarách a třeba i zatančíme.

Tomu, kdo si nepamatuje, jak se do Sokola jede, pošleme mapu.

*** * * * ***

ZVEME VÁS NA SETKÁNÍ S PŘEDSTAVITELI LÁZNÍ A MĚSTA JESENÍK

**ve středu 8. října v 15 hodin
v Národním domě Sokola Sydney
16 Grattan Crescent, Frenchs Forest**

Jsou v Austrálii u příležitosti navázání partnerství s lázeňským městem Moree a rádi by se setkali s krajany.

V tomto říjnovém čísle Věstníku popřejeme **říjňáčkám a říjňákům a listopadačkám a listopadákům.**

Srdečně blahopřejeme a přejeme všechno nejlepší sestrám, které oslaví své kulaté, nebo půlkulaté narozeniny v říjnu a listopadu: 13.10. **Jarmile Vyškovské,** narozené v Kroměříži, 5.11. **Ludmile Merendové,** rodačce ze Zašové, 14.11. **Jarmile Sli-vitzky Macháčkové,** narozené v Olomouci a 22.11. **Radce Stražilové,** narozené v České republice, která je z našich sester slavicích narozeniny ta nejmladší.

A vše nejlepší našim bratřím, kteří ty kulaté nebo půlkulaté oslaví v srpnu a září. 15.10. bude slavit půlkulaté **Daniel Z. Valer,** rodák z Kladna a 18.10 oslaví své narozeniny **Běďa Linha,** rodák z Prahy, 23.10. **Marián Bartovič,** narozený v Olomouci, 5.11. oslaví své kulaté děčinský rodák **Tomáš Mezera,** 6.11. **Borek Thorovský,** narozený v Písku a 8.11. **Jan Stískala,** rodák z Frýdku-Místku bude slavit své půlkulaté.

A těm dříve narozeným, našim seniorům i k nekulatým narozeninám přejeme vše nejlepší a pevné zdraví: 27.10. sestře **Miroslavě Gilečákové,** rodačce z Ostravy, která začala cvičit v roce 1927 v Sokole Ostrava I. v Župě Fügnerově.

A co naši muži – senioři? 26.10. bude slavit své narozeniny bratr **Antonín Hercok,** rodák z Rokycan a dlouholetý člen výboru Sokola Sydney, 28.10. oslaví své narozeniny bratr **Otakar Václav Hanzal,** rodák z Kladna, jako dorostenec cvičil v Sokole Kročehlavy v Župě Barákové a v letech 1945.49 v Sokole Spořilov a v letech 1949-50 v Sokole Eichstadt, pak už byl v Sydney, 5.11. oslaví své narozeniny bratr **Mírek Tůma,** 8.11 oslaví své devadesáté čtvrté narozeniny pražský rodák, vzdělavatel a knihovník naší jednoty, bratr **Jaroslav Raymond Černý,** který doma cvičil v Sokole Praha VII. jako žák, dorostenec a pak jako muž v letech 1924-38 a zúčastnil se čtyř sletů jako cvičenec. 10.11 oslaví své narozeniny bratr legionář **Julius Joe Matuška,** rodák z Lučence a 26.11 oslaví své narozeniny bratr **Bohumil Bečka,** narozený v Uhříněvsi. J.Z.

Ohlasy čtenářů Věstníku

Dostali jsme tento dopis od spořilovského čtenáře:

Vážené a milé sestry a bratři, Sokolky a Sokolové v zahraničí, milé krajanky a krajané! Obracím se na vás s žádostí o podporu našeho projektu obnovit sochu Zborovávka, která stála v letech 1937 až 1940 na Rožtylském náměstí v Praze na Spořilově, odkud byla Němci odstraněna a odvezena neznámo kam. Chceme tak vzpomenout hrdinných bojovníků za svobodu, samostatnost a demokracii Československa a tím i připomenout dnešním i budoucím generacím slavnou i když pohnutou minulost české vlasti. Prosím, abyste tuto výzvu ke sbírce tlumočili i svým známým a přátelům, kteří stále cítí vlastenecké vztahy ke své rodné zemi a chtěli by podpořit ušlechtilou věc a vzdát tak zasloužený hold našim národním hrdinům.

Se sokolským pozdravem NAZDAR

Vladimír Prchlík,
Branická 36/1689
147 00 Praha 4 Braník
Czech Republic - tel. 420 244 460 537

Příspěvek můžete poukázat na sbírkový účet vedený u ČSOB, a. s., Čs. armády 35/820, Praha 6, číslo účtu 208934451/0300, BIC: CEKOCZPP, IBAN: CZ35 0300 0000 0002 0893 4451 (Poznámka redakce Věstníku.)

...děkuji Vám mnohokrát za Věstník. Jeho kvalita patří k nejlepším.
Maruška Varney, Brighton Victoria

Dodatek k článku o Cyrilu a Metodějovi.

Přečtení článku o Cyrilu a Metodějovi ve mně vyvolalo vzpomínky a touhu dovědět se o nich víc. V "Dějinách Zemí Koruny České" je na stránkách 28 až 33 spousta informací o nich a o jejich době. V Colin's Dictionary jsem se dověděla, že Cyril, Saint (?827-869 AD), řecký křesťanský theolog, misionář pro Moravu (Velkomoravskou Říši) vytvořil cyrilickou abecedu. Se svým starším bratrem, svatým Metodějem (815-885) jsou nazýváni Apoštolové Slovanů. Jejich svátek je 6. července. Užívali staroslověnštiny jako liturgického jazyka.

Cyril a Metoděj přišli ze Soluně, dnešní název Salonica, řecké Thesalonika, hlavního města makedonské oblasti Řecka.

Makedonština je slovanská řeč a mám o ní osobní zážitek. Na Gold Coastu pořádá každý rok Sommerset College "Celebration of Literature". Při sobotní Champagne Breakfast několik autorů, jejichž knihy právě vyšly, tam předsedají každý u jiného stolu a mají po snídani přednášku o svém díle. Před několika léty jsem přišla brzo a u mně vykázaného stolu seděl jen jeden pán. Představil se mi jako Tom Petsinis a po mém promluvení se mě zeptal odkud je můj přízvuk. Když jsem řekla, že z češtiny, odvětil, že se narodil v Makedonii a přišel s rodiči do Austrálie jako pětiletý. Protože makedonština je také slovanská řeč, zajímalo ho jak se od češtiny liší. Srovnali jsme několik základních slov a k našemu údivu si každé slovo bylo nesmírně podobné. Na příklad stůl byl stol. Makedonština byla jako staročeština. Když Cyril a Metoděj pocházeli ze Soluně, mohli být Makedonci a mluvili slovanskou řečí. Byli proto vybráni, aby šířili křesťanství ve slovanské řeči, podobné ještě víc dnešní češtině.

Koupila jsem si knihu Toma Petsinise "The Twelfth Dialogue". Je to jedna z nejúžasnějších knih, kterou jsem kdy četla. Vepsání v ní o naší linguistické konverzaci s jeho podpisem mi bude stále připomínat nejen zajímavý poznatek o řeči o níž jsem vlastně skoro nic nevěděla, ale i nahlédnutí do vzdálených českých dějin a působení Cyrila a Metoděje.

Po vánocích v roce 2005 přistálo naše letadlo na hodinu v Soluni. Bohužel jsem si neuvědomila, že je to historická Soluň a tak jsem nepomyslela na to, že se dívám na kraj Cyrila a Metoděje. Zajímalo mě kolik je sněhu na vzdálených horách.

Letěla jsem se svou rodinou - všichni narození v Australii - do Čech a tolik jsem toužila, aby zažili krásu zasněžené krajiny. Měli jsme štěstí: v zahradě mého rodného domu jsme se brodili po kolena sněhem. Chaloupky ve vesnicích měly na střechách bělo-skvoucí peřinky sněhu. Lyžaření na Špičáku, v lesním zasažení jako z pohádky, předčilo všecko, co jsme kdy zažili na Snowy Mountains. Minulou zimu byla moje vnučka Emmalenska v Praze učit se češtinu a sněhu tam zažila jen málo; ani si nezalyžovala. Zato poznala něco čemu se říká gramatika se sedmi pády a různými rody podstatných jmen; a ty koncovky! Teď ví, že to nestačí jen se naučit každé slovo v češtině.

Ale zpět k Cyrilu a Metodějovi. Jak asi přecházeli z Řecka na Moravu? Byl to tenkrát tak jiný svět. Část cesty byla slovanským územím, ale cesty byly necesty. Jak se zaso-bovali v těch krajích tenkrát málo obydlených, kde se na cizince dívali s podezřením. Když jsme řídili deset let pro havajské museum výzkumnou stanici na Nové Guineji, musela jsem organizovat výpravy do neznámých částí toho ostrova a tak mi to vyvolalo vzpomínky na obtíže s tím spojené. Oni však byli význačné poselstvo: poslaní jedním králem na pozvání jiného. Měli doporučení, které jim pomáhalo, ale mohlo být někde i nebezpečné. Kdo má však silnou vírou v duši, ten nehledí na překážky.

Maruška Sedláčková, Southport Queensland.

PROGRAM "ČESKÉHO ORFEA"

Neděle 5. října 2008 ve 14 hodin v sokolském Národním domě v prvním patře 16 Grattan Crescent, Frenchs Forest: Balet „Giselle“ z La Scala v Miláně.

Pořad „Českého Orfea“ po několikaletém provozování tímto představením končí. Loučíme se s naším věrným a vděčným obecenstvem a vřele jim vzdáváme dík za jejich podporu.

POSLEDNÍ HOLD

Redakcí Věstníku zkrácený text smutečního projevu presidenta republiky dr. Edvarda Beneše, proneseného nad rakví presidenta Osvoboditele v září 1937 na pražském Hradě přinášíme k výročí Masarykova úmrtí.

S duší naplněnou pohnutím a smutkem, stojíme tu nad rakví našeho velikého mrtvého. Díváme se na ten veliký, tak nadměrně vyplněný život, jenž obsáhl bezmála celé století, myslíme na to ohromné bohatství duševní práce a činů jeho života, promýšlíme smysl této veliké životní pouti - a v duši naší vchází ponenáhu klid, jistota, pevnost a hrdost.

Jak nebýt klidný a pevný, když vidíme tu jasnou a přímou cestu, již nám tento život ukázal! Jak nebýt nábožně a důstojně hrdý, když vidíme, že tento národ a stát má a dává sobě a jiným, současné době a dnešnímu světu muže, jenž je z oněch velkých ukazatelů života, jaké jen za celá staletí národu a lidstvu Prozřetelnost poskytuje.

Osmdesát sedm let dokonale vyplněného života, z něhož přes šedesát let věnoval zápasu o pochopení člověka, přemýšlel, jak zvládnout metafysický problém života a světa a jak vysvětlit všechny otazníky života duchovního a kulturního, politického a sociálního, jak přemoci všechny obtíže praktického žití národa a denně organizovat a vést stát, jak prakticky poznat sebe, národ, stát, Evropu, všechny národy ostatní a jejich problémy a při tom po více než padesát let denně podstupoval těžké politické zápasy v konkrétních otázkách a konal i všechnu drobnou politickou práci nejdříve ve svém národě, pak ve staré monarchii, pak v evropské krizi a světové válce, pak zakládal a budoval stát a při tom stále připravoval pro nás, kteří jsme zde zůstali, odkaz a cesty, po nichž máme nyní dále nést Masarykovu pochodeň, tak skvěle světem zářící! To je ve zkratce život Masarykův.

Od let devadesátých vstoupil do praktické politiky. Dával filosofii a vědě vždy úkol praktický. Pravda v myšlení a vědě se hledá proto, aby se uplatnila v denní životní praxi. V denní praktické politice položil se mu první problém: postavení obrozeného národa ve staré monarchii a v Evropě. Aby našel jeho správnou cestu k politické svobodě, zkoumal především jeho filosofii dějin. Aby viděl správné postavení staré monarchie, zkoumal cel problém kulturního, politického a sociálního vývoje světa. A tak

se stává Masaryk od let devadesátých vlastně ve své osobě ztělesněním a soustředěním 19. a 20. století, s jeho bolestmi, s jeho problémy, s jeho vývojem.

Francouzská revoluce je oním mezníkem, jenž zpečetuje rozklad středověké Evropy. Počínajíc René Descartesem, vytváří se racionalistická Francie a odtud osvícenství a racionalistická filosofie nastupují cestu po ostatní Evropě; rozkládají celý svět klasicismu 18. století, pomocí rozvoje přírodních věd a vědy vůbec, přináší ideu pokroku, ideu vývoje a pak celou filosofii francouzské revoluce: ideu svobody, humanitní ideu mezinárodního bratrství a konečně celou ideologii moderní demokracie.

Masaryk, přemýšleje o svém národě, o střední Evropě, o Evropě a svět v druhém období své životní dráhy, stále se vrací k tomuto východisku moderní Evropy a k těmto základům 19. a 20. století, soustavně je připínaje na vývoj civilizace anglické a revoluce americké.

Zkoumaje mezi lety 1880 až 1900 úkoly a možnosti vývoje svého národa, sledoval Masaryk veliký duchovní, sociální a politický zápas evropského světa. Promyslel, prožil a takřka se probolel celou tou problematikou, kterou tyto události a celý duchový vývoj Evropy sebou nesl. Viděl první začátky evropské demokracie, připínající se na tradičně se vyvíjející demokracii anglosaskou a americkou, viděl vznik, vzrůst a vývoj liberalismu politického a hospodářského v třicátých letech 19. století a dobře pozoroval, jak v revoluci roku 1848 se objevují první zárodky nového přerodu této politicky veliké doby příchodem problémů sociálních a přípravou sociálních revolucí. Snažil se přesně vystihnouti, kam jde tento nový přerod, jaký je smysl a vývoj moderního kapitalismu a socialismu 19. století a vědeckého socialismu marxistického, a hlavně co je a má být pro naši společnost, náš národ, Evropu a svět, nově se rodící demokracie.

Dochází k závěru, že se po vítězství třetího stavu během 19. století a po ustálení a upevnění národních kultur a národních států v Evropě hlásí v každém státě a národě o podíl na moci a nové, lepší existenci stav čtvrtý, dělník, rolník, malý a střední pracovník rukou i ducha, že je to existenční otázka celé politické společnosti 19. století, že - přes a nad mocenskými rivalitami velikých států a národů - je položena ve své integritě světovou válkou v roce 1914 a že v tomto smyslu prožívá evropská společnost poválečná svůj nový existenční a osudový boj gigantických rozměrů právě dnes.

To, co dnes žije Evropa, ta směs bojů, režimů, revolucí, duševních rozvatů politických, sociálních, národních a mezinárodních hnutí, mravních a filosofických konfliktů - to všechno je problematika Masarykovy osobnosti. A že to pochopil, a že podle toho jednal, je to, co ho činí velikým. Nic z toho, co dnes prožíváme, ho nepřekvapilo, nic ho nezastihlo duševně a mravně, vědecky a filosoficky nepřipravena, nic jím netřásl a nic z jeho životní, ocelově pevné a logicky přímé dráhy až do posledních chvil před smrtí neodvedlo.

To už máme před sebou dnešní chaos Evropy a světa - a před tím vším a nad tím vším Masaryka jako filosofa a státníka, klidně, pevně a suverénně s výše osmdesáti sedmi let na to vše pohližejícího a soudícího. Jsme na konci jedné veliké heroické epochy, jež vyvrcholila světovou válkou, jež nás přivedla k přelomu a jež nás staví do jasněho a ostrého dilematu: půjde evropská společnost, vytvořená odkazem francouzské revoluce, prošlá systémem liberalismu, v němž se vyžila a jež opouští - do nějakého nového extrému nalevo, či půjde zpět do nějakého extrému napravo? Vráti se opět k vytvoření nějaké nové stavovské autority, aby tím spoutala anarchistické instinkty osvobozeného individua, či se nespoutaná pokusí o ideální, prakticky neuskutečnitelné uplatnění absolutní lidské rovnosti a zanikne tak ve válečném chaosu a v katastrofě celé moderní civilizace?

Tento problém postavil se Masarykovi jasně, tak, jak jej vidíme dnes, už v letech devadesátých. „Sociální otázka“, „Česká otázka“ a „Naše nynější krize“, „Moderní člověk a náboženství“, „Rusko a Evropa“ se jím vlastně již obírají a v podstatě jej řeší. Vidím v řešení této otázky nejdramatičtější moment Masarykova duchovního vývoje, jako vidím nejdramatičtější momenty Masarykova života v roce 1917 po revoluci v Moskvě a v Rusku, a v prvních letech samostatného státu u nás.

Masaryk dává na otázku tu odpověď: jako filosof a metafysik Masaryk neříká, že poznáváme podstatu věci, nýbrž jen, že k většímu poznání absolutna stále a stále se blížíme; stejně tak, jako etik, sociolog a státník Masaryk neříká, že dokonalý ideální stát a společenské štěstí všech občanů politicky a sociálně uskutečníme, nýbrž jen, že účinnou láskou k bližnímu a politicky správným vyrovnáváním potřeb a zájmů

všeho druhu máme se denně ideálu tomu stále více a více blížit. To je obsahově i metodicky smysl jeho demokracie. Je prostý tak, jako je prostá každá veliká pravda. Vyrovnává, sblížuje extrémny vývojovou, nikdy nestojící, stále výše a dále svět ženoucí metodou, hledá syntesu, je velikým vyrovnatelem argumentů, citů a zájmů. Nejde ani o krok zpět do minulosti, ale nedělá si iluzi o ideálních pokusech a o sebeodvážnějších koncepcích. To je ten všestranný realism v životě i ve filosofii.

Víte všichni, co vše prostudoval a napsal o socialismu a komunismu, o krizi moderní buržoasie, inteligence a buržoasní demokracie, co se nabojoval proti dekadentismu, esteticismu, rozkladnému modernímu subjektivismu a samovražednému skepticis-mu, stejně tak jako proti hře na falešný titanism a proti absolutismu všeho druhu. Všecka tato hnutí a myšlenkové směry vycházely z revolučního individualismu a po-revolučního romantismu 19. století a všecko to se nám v různých formách objevuje v dnešní chaotické Evropě v oboru myšlení i v oboru životní praxe.

Masarykův život vyvrcholil světovou válkou, po níž už jen své životní krédo v syn-these uplatňoval. V šedesátí pěti letech, ve chvíli, kdy byl svým duševním vývojem v jeho plnosti vyrovnán, ocitl se tento moralista a filosof před problémy pro mravní osobnost a pro státníka nejpotřebnějšími: před užitím násilí, nota bene masového, před velikou, osudovou válkou.

I tehdy všechny ty strašné problémy války ovládl: vyřešil si nejprve mravní problém války sám pro sebe, problém revoluce pro národ a tvoření národního revolučního voj-ska, a ve formě zřídka v dějinách národů uskutečněné, stal se vítězným vůdcem ná-roda, bojujícího o svobodu. Stal se presidentem Osoboditelem. Právem se říká: zříd-ka kdy muž, vyšlý z nejnižších vrstev národa, došel do těch závratných výšin světové-ho vypětí, světového dění, světového rozhodování, mezinárodního triumfu a národní a státní apotheosy, jako je to v jeho případě. Dnes, ve chvíli jeho odchodu, vidíme, že to není jen triumf a uznání národní a státní. Je to uznání světové.

A měl ještě jedno veliké životní zadostiučinění: žil ještě skoro celých devatenáct let po uskutečnění svého triumfu, dal do služby státu a národa svou víru, svou moudrost, svou zkušenost a svou železnou vůli v době válkou rozvrácené, budoval se svými spo-lupracovníky den se dne podle svých idejí, podle vývoje světa a Evropy, podle rozpoznání sil u nás a kolem nás, pevně náš systém demokracie, naši vnitřní správu, naše hospodaření, naše vojsko, naši zahraniční politiku, umísťuje tak náš nový život a stát v nový poválečný systém Evropy a mezi ostatními národy světa.

A byl šťastným mužem nejen svým životním triumfem, nýbrž i ve svém odchodu: od-cházel s vírou, že dílo jeho, jež založil, je založeno pevně, že všichni společně je zvlád-neme a že náš stát a všichni občané všech tříd a národností jsou a budou na výši.

Jak nebyti klidni, pevní, když vidíme tu jasnou, přímou cestu, již nám tento život ukázal?

Jak máme truchlit nad tímto velkým životem v jeho odchodu, když se díváme na tento skvělý, uzavřený životní kruh, jenž sám v sobě je velikou výzvou k nezdolné víře v dobro, v pozitivno, v úspěch, v blahodárný, do nejvyšších výšek stoupající mravní vývoj, jenž sám o sobě ve chvíli odchodu představuje nám harmonii samu!

Jak je krásné a povznášející vidět, že tento veliký bojovník života, jenž se nikdy žádnému boji nevyhnul, odchází ve chvíli těžkých problémů a bojů v celém světě, v harmonii sám v sobě, se svou vírou v Prozřetelnost, v harmonii se svým prostředím, se svou vírou v člověka - v konečný triumf člověka, v triumf spravedlnosti a práva, v triumf humanity u nás, v Evropě a ve světě!

V té pevné víře ve šťastnou budoucnost a v tom úsilí o harmonii života osobního i ná-rodního a státního je nám vzorem v naši další práci: bude nám symbolem naší vývo-jové harmonie třídní a sociální, symbolem stále obnovované harmonie stran a osob, symbolem harmonie našich národností ve státě. Je a vždycky bude pro nás všechny velikou výzvou hledat stále a stále cesty, jak se seskupit ve jménu humanity a demo-kracie ke společnému dílu, k němuž nás osud všechny v tomto státě povolal.

Volám vás všechny bez výjimky, od leva do prava, od poslední visky až k tomuto hlav-nímu městu, od Aše až k Jasině, vás všechny, kteří myslíte nejvíce na problémy soci-ální tohoto státu a vás, kteří se věnujete nejvíc problémům národnostním - všechny bez rozdílu volám vás v duchu a v památce našeho prvního presidenta k plnění jeho odkazu a k dobudování jeho díla - k dobudování naší spravedlivé, pevné, nezdolné, vývojové humanitní demokracie.

Masaryk zůstává je i při svém odchodu stále mezi námi, je nám všem příkladem a výzvou. Příkladem veliké víry v člověka, jíž je dnes Evropě a světu tolik potřebí. Výzvou, abychom v harmonii mezi sebou, v dobré vůli a přátelství ke svým sousedům i všem ostatním národům v Evropě a ve světě budovali svůj státní organismus a svou politickou, sociální a národnostní spolupráci tak, že bychom vytvořili z tohoto svého místa v Evropě dokonalý, harmonický, sociálně, národnostně a politicky spravedlivý stát, jenž bude hoden toho, který nám právě odchází, jenž bude mezi státy tím, čím byl Masaryk mezi námi a tím, čím byl Masaryk ostatnímu světu.

Výzva ta znamená, že máme zůstat Masarykovi věrní. Louče se s ním jménem vás všech, slibují, že této výzvy uposlechneme.

Presidente Osvoboditeli, odkazu, který jste vložil do našich rukou, věrní zůstaneme!

K DEVADESÁTCE REPUBLIKY Bořek Šindler

Devadesátka už je číslo úctyhodné. Dokonce i v životě států, protože pěkná řádka státních novorozeňat se tak vysokého věku nedožije. Ba je i otázkou, zda se ho vlastně dožila naše země. Dožila i nedožila, zněla by snad správná odpověď. T.G. Masaryk, první prezident Československa, vyslovoval přání, aby se republika mohla klidně vyvíjet alespoň padesát let. Toho jí nebylo dopřáno a po necelých dvaceti letech prošel náš obnovený stát základní změnou, když bylo v září jeho původní území okleštěno a krátce nato i okupováno Hitlerem zfanatisovanými Němci, a bylo Masarykovým požehnáním, že se toho ostudně události nedočkal.

První republika, které se často říká i Masarykova republika, se na světlo Boží dostala po pustošivé první světové válce v roce 1918. Pro Čechy znamenala obnovení samostatnosti a nezávislosti po několikasetletém panování rodu Habsburků, který si čeští stavové v roce 1526 na trůn svého království dosadili vlastní volbou. Jednak svou vlastní neprozíravostí a jednak i neprozíravostí Habsburků se během několika set let kdysi mocné České království ocitlo v tenatech vídeňského centralismu a záměrné a habsburkskými panovníky řízené germanisace a teprve v druhé polovině devatenáctého století se Čechům podařilo opět se vyšvinout na úroveň národa schopného vládnout si z Hradčan bez zásahů a velení Vídně. Příprava na obnovení suverenity ovšem znamenala dlouhé a nesnadné prokletstování usazeninami zanechanými jak vlastní nedbalostí a laxností, tak i habsurskými ignoranty a nepřátelskými postoji Vídně. Když se potom profesor Masaryk s Benešem a Štefáníkem pustili do svízelné zahraniční lopoty o uznání republiky, byli Češi kulturně i politicky schopni vybudovat demokratickou republiku evropského věhlasu.

Na zániku demokratického Československa se neostýchaly servilně podílet i mocnosti, které kdysi stály u jeho kolébky a jež Československo naivně nepřestávalo až skoro do poslední chvíle svého nadiktovaného zániku pokládat za šlechtné přátele a spojence.

Masarykova první republika byla, i podle všeobecných evropských měřítek, vzorným a spořádaným demokratickým státem s moderním a pokrokovým zákonodárstvím a široce založenou svobodou všech občanů. Nebyl to ovšem stát bez chyb a chybiček a například velká část slovenských obyvatel se stavěla krajně kriticky jak k centrální vládě v Praze, tak i proti svým osvoboditelům prezidentům Masarykovi i Benešovi. Je snad paradoxem tohoto století, že Slovensko dosud nepokládá vznik republiky, rozbití pout tisíciletého maďarského područí a založení samostatného československého státu uznat za hodna oslavení státním svátkem...

CVIČENÍ PRO DĚTI v sokolském Národním domě

15.30 - 16.30 hod. vždy v sobotu:

27. září; 11. a 25. října; 8. a 22. listopadu;

6. a 13. prosince - volejte Jane 0438 014 125

VELVYSLANEC SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Vážené dámy a páni, milí priatelia,

predovšetkým by som sa chcel poďakovať usporiadateľom tohto podujatia za pozvanie a tým za možnosť byť spolu s mojou manželkou dnes večer medzi Vami.

Cením si to o to viac, že je to podujatie organizované spoločne českými, či česko-slovenskými a slovenskými krajaňskými spolkami. A tak to má byť, pretože emigrácia po roku 1968 bola odchodom Čechov a Slovákov – a pravda, aj našich spoluobčanov inej národnosti – z našej spoločnej vlasti a zároveň protestom proti jej obsadeniu vojskami Varšavskej zmluvy a následnej dlhotrvajúcej okupácii.

Nemám v úmysle hovoriť o okolnostiach, ktoré viedli k tejto tragickej udalosti v dejinách našich národov: sú dostatočne známe väčšine z Vás. V kontexte tohto podujatia je dôležitý fakt, že táto udalosť znamenala rozhodujúci zvrät vo Vašich individuálnych životných osudoch, že ich zásadným spôsobom predurčila a v konečnom dôsledku viedla k tak závažnému rozhodnutiu v živote každého človeka, akým je rozhodnutie opustiť svoju vlasť, vydať sa do neznáma či neistoty, a to možno bez nádeje na návrat. Bolo to bolestné rozhodnutie a vyžadovalo si odvalu.

21. august 1968 bol opäť príkladom toho, ako veľká história – podobná prírodnej katastrofe – neočakávané vtrhla do malých dejín našich individuálnych životov a vychýlila ich proti našej vôli z ich predpokladaných dráh. Takýchto osudových zvrátov bolo v moderných dejinách našich národov viac: Mnichovská dohoda v roku 1938, februárové udalosti v roku 1948, sovietská okupácia v roku 1968 a v istom zmysle následné procesy tzv. normalizácie v sedemdesiatych rokoch. Každá z týchto udalostí mala za následok, okrem škôd napáchaných na zdraví spoločnosti ako celku, aj vzopätie emigračnej vlny, ktorá odniesla desaťtisíce našich spoluobčanov do rôznych kútov sveta, kde hľadali to, čo im nebola schopná poskytnúť ich vlasť a o čo ich pripravili novodobé dejiny strednej Európy: slobodu, bezpečnosť, blahobyt.

Pre nás doma takou poslednou veľkou dejinnou udalosťou – tentokrát však s opačným znamienkom – ktorá vtrhla do našich životov ako očistná búrka a nasmerovala celú našu spoločnosť na trajektóriu normálneho vývoja bol november 1989. Vrátili sme sa k základným hodnotám každej slobodnej spoločnosti, o ktoré nás pripravil február 1948: k parlamentnej demokracii, trhovej ekonomike, právnomu štátu a plnohodnotnej občianskej spoločnosti. Váš sen sa naplnil.

Áno, jedným z dôsledkov tejto prevratnej udalosti bolo aj rozdelenie nášho spoločného štátu na dve samostatné, nezávislé republiky. Urobili sme to však civilizovaným a kultúrnym spôsobom, vďaka ktorému kvalita našich vzájomných vzťahov mohla nadobudnúť nadštandardnú úroveň a byť tak inšpirujúcim príkladom pre svet plným nepriateľstva a konfliktov.

Dnes sú oba naše štáty dynamicky sa rozvíjajúcimi a konštruktívne kooperujúcimi spoločnosťami v rámci celku, ktorý nás presahuje a ešte viac zblízuje – Európskej Únie s jej Schengenským systémom a smerujú k spoločnej európskej mene – Eurozóne. Zmenil sa tiež vzťah oboch našich spoločností k našim emigrantom či krajanom: už to viac nie sú nepriatelia, ale spoluobčania žijúci v zahraničí, s ktorými rozvíjame vzťahy priateľstva a spolupráce. Táto skutočnosť našla svoj legislatívny a inštitucionálny výraz v oboch našich krajinách, konkrétne na Slovensku v podobe Zákona o Slovákoch žijúcich v zahraničí a Úradu pre Slovákov v zahraničí ako nového orgánu štátnej správy.

Dovoľte mi, aby som Vás na záver informoval, že z iniciatívy podpredsedu vlády p. Dušana Čaploviča sa na Slovensku uvažuje o možnosti vyhlásenia 21. augusta 1968 za pamätný deň.

Peter Procháčka

(Prednesené na „Augustovom plese“ v Sydney 16. augusta 2008 pri príležitosti 40. výročia emigrácie do Austrálie.)

JURAJ CHMIEL
VELVYSLANEC ČESKÉ REPUBLIKY

V Canbeře dne 12. srpna 2008

Vážení krajané,

za několik dnů si připomeneme 40. výročí okupace Československa vojsky zemí Varšavské smlouvy. Výročí to je vskutku bolestné pro většinu Čechů a Slováků, o to bolestnější pro ty z vás, kteří v důsledku tragických srpnových událostí opustili tehdejší Československo a začínali znova v daleké, neznámé zemi, často za strastiplných podmínek.

Nejen odchod ze země, ale především schopnost čelit nejistotě, která po opuštění známého prostředí člověka očekává, vyžadují mnoho vnitřní síly, odhodlání a vůle. Byly to zajisté právě tyto vlastnosti, které vás provázely a umožnily vám začít nový život v neznámém prostředí. A byly to nejspíš tyto rysy charakteru, díky nimž jste se brzy dokázali plnohodnotně začlenit do pracovního i společenského života přijímající země, již vaše přítomnost obohatila a dodala jí na kulturní rozmanitosti.

Rád bych touto cestou poděkoval vám všem, kteří jste v nové vlasti na svou rodnou zemi nezanevřeli a díky svému zapojení do nové společnosti přispívali a přispívají ke zvyšování povědomí o ní zde v Austrálii i na Novém Zélandu. Těto role se nanejvýš kladně zhostili nejen krajané, kteří přišli po roce 1968, ale i ti, kteří odešli již po roce 1948 či pozdější emigranti z let osmdesátých nebo i dřívější z období hospodářské krize za první republiky a po událostech z roku 1938-1939.

Vám všem patří můj obdiv i dík za šíření dobrého jména Československa a později České republiky v zahraničí.

S úctou

Velvyslanectví České republiky, 8 Culgoa Circuit, O'Malley ACT 2606, Australia
tel.: (+61-2) 6290 1386, fax: (+61-2) 6290 0006, e-mail: Canberra@embassy.mzv.cz

SOKOL STARS – KIDS 0 TO 10 YEARS OLD

*Twinkle twinkle Sokol Stars
Hanging off the monkey bars
Trampolines and climbing walls
Somersaults and bouncing balls
Twinkle twinkle Sokol stars
Hanging off the monkey bars*

SATURDAYS FROM 3.30 TO 4.30:

SEP 27; OCT 11 & 25; NOV 8 & 22; DEC 6 & 13

CALL JANE 0438 014 125

GENERÁLNÍ KONZULÁT ČESKÉ REPUBLIKY V SYDNEY

169 Military Road, Dover Heights NSW 2030, fax: 02 9371 9635, telephone: 02 9371 0860
e-mail:sydney@embassy.mzv.cz, website:www.mzv.cz/sydney

Č.j.: 2095/2008-

Sydney25.9.2008

Vážení krajané,

s radostí vám mohu oznámit, že dne 5. září byl na Generálním konzulátu ČR v Sydney zprovozněn systém CzechPOINT. Co je to a co přinese? Zásadně ulehčí vyřizování vašich úředních záležitostí, takže třeba výpis z katastru nemovitostí, výpis z trestního, obchodního nebo živnostenského rejstříku získáte bez čekání a obratem u nás na konzulátu.

Český Podací Ověřovací Informační Národní Terminál, tedy zkráceně Czech POINT je projektem, jehož cílem je snížit byrokracii ve vztahu občan – veřejná správa. V současnosti musí každý navštívit několik úřadů k vyřízení jednoho problému. To má Czech POINT změnit. Z jednoho místa tak umožní komunikovat se státní správou tak, aby „obíhala data a ne občan“.

Cílem projektu Czech POINT je zavést spolehlivou službu, kde bude možné získat a ověřit data z veřejných i neveřejných informačních systémů, úředně ověřit dokumenty a listiny, převést písemné dokumenty do elektronické podoby a naopak, získat informace o průběhu správních řízení a podat podání pro zahájení řízení správních orgánů.

Projekt Czech POINT přináší značné ulehčení komunikace se státem. V některých situacích bude stačit dojít pouze na jeden úřad. V konečné fázi projektu bude občan své záležitosti vyřizovat i z domova prostřednictvím internetu.

Czech POINT v současné době poskytuje čtyři druhy výstupů. To znamená, že každý, kdo zaplatí příslušný poplatek na místě Czech POINT, může požádat o následující:

1. Výpis z Katastru nemovitostí.

O výpis z Katastru nemovitostí České republiky může požádat anonymní žadatel. Výpis lze požadovat na základě listu vlastnictví nebo podle seznamu nemovitostí. Pokud žadatel žádá výpis podle listu vlastnictví, musí znát katastrální území a číslo listu vlastnictví. Vydání první strany výpisu je zpoplatněno částkou, jejíž maximální výše je zákonem omezena na 100,- Kč; každá další strana výpisu je zpoplatněna částkou, jejíž maximální výše je zákonem omezena na 50,- Kč. Pokud žadatel žádá o výpis podle seznamu nemovitostí, měl by znát katastrální území a dále buď parcelní číslo požadované nemovitosti, jedná-li se o pozemek, nebo stavební parcelu nebo číslo popisné, jedná-li se o stavbu. I v tomto případě je ověřený výstup zpoplatněn stejně. O výpis lze žádat i podle seznamu jednotek, v případě, že budova je dělena na jednotky, což je typické u větších staveb, dělicích se na jednotlivé byty, garáže atd. V tomto případě pochopitelně musí žadatel znát nejen popisné číslo domu, ale i přesné číslo bytu v domě.

2. Výpis z Obchodního rejstříku.

O výpis z Obchodního rejstříku České republiky opět může požádat anonymní žadatel. Výpis lze požadovat na základě znalosti IČ obchodní organizace. I zde je vydání první strany výpisu zpoplatněno částkou, jejíž maximální výše je zákonem omezena na 100,- Kč; každá další strana výpisu je zpoplatněna částkou, jejíž maximální výše je zákonem omezena na 50,- Kč.

3. Výpis z Živnostenského rejstříku.

I v tomto případě může o výpis z Živnostenského rejstříku České republiky požádat anonymní žadatel. Výpis lze požadovat na základě znalosti IČ obchodní organizace. I v tomto případě je vydání první strany výpisu zpoplatněno částkou, jejíž maximální

výše je zákonem omezena na 100,- Kč; každá další strana výpisu je zpoplatněna částkou, jejíž maximální výše je zákonem omezena na 50,- Kč.

4. Výpis z Rejstříku trestů.

Podle §11a odst. 1 zákona č. 269/1994 Sb. o Rejstříku trestů v platném znění, lze vydat výpis z evidence Rejstříku trestů osobě, které se výpis týká, pouze na základě písemné žádosti. Tuto žádost není třeba ručně vyplňovat, klient ji obdrží vyplněnou k podpisu předtím, než mu je výpis z Rejstříku trestů vydán; tuto žádost úřad archivuje dle zákona. Žádající osoba musí mít platný doklad totožnosti a musí mít přiděleno rodné číslo. To znamená, že výpis se může vydat i cizincům, kteří mají například trvalé bydliště v České republice. Na pracovištích Czech POINT lze vydávat výpisy i zplnomocněncům, kteří žádají o výpis z Rejstříku trestů na základě úředně ověřené plné moci.

V případě, že je možné vyřídit žádost o výpis z Rejstříku trestů elektronicky, zaplatí klient podle zákona za tento výpis 50,- Kč jako správní poplatek úřadu za přijetí žádosti o vydání výpisu z evidence Rejstříku trestů. Na tento výpis se nevylepuje žádný kolek.

V případě, že žádost nemohla být vyřízena elektronicky a musí být manuálně zpracována na pracovišti Rejstříku trestů, musí žadatel o výpis požádat způsobem podle §11 odst. 1 zákona č. 269/1994S. o Rejstříku trestů v platném znění – tedy formou papírové žádosti. Systém Czech POINT umožňuje vytisknout žadateli tuto papírovou žádost již předvyplněnou jeho osobními údaji, které sdělil obsluze pracoviště Czech POINT.

Další informace o tomto systému a službách lze nalézt na www.czechpoint.cz.

Věřím, že vám tato služba zpříjemní komunikaci s generálním konzulátem, ale také s ostatními českými úřady. Jsem přesvědčen, že právě Czech POINT je cestou, jak pomoci našim občanům s vyřizováním mnoha složitých úředních záležitostí v zahraničí. Pevně doufám v další vývoj projektu tak, aby množství nabízených služeb bylo stále širší. Přeji Vám rychlé a komfortní vyřizování úředních záležitostí s Czech POINTem.

V úctě

Mgr. Vít KOLÁŘ
generální konzul

SOKOL STARS – KIDS 0 TO 10 YEARS OLD

*Twinkle twinkle Sokol Stars
Hanging off the monkey bars
Trampolines and climbing walls
Somersaults and bouncing balls
Twinkle twinkle Sokol stars
Hanging off the monkey bars*

SATURDAYS FROM 3.30 TO 4.30:

SEP 27; OCT 11 & 25; NOV 8 & 22; DEC 6 & 13

CALL JANE 0438 014 125

**MÁTE JIŽ ZAPLACENÝ 2008 VĚSTNÍK \$25?
MÁTE JIŽ ZAPLACENÉ ČLENSKÉ PŘÍSPĚVKY \$25?**

Žalov.

V Sydney jsme se rozloučili se sestrou **Dášou Čtvrtečkovou**, která nás navždy opustila 13. června. Rozloučení bývalého dlouholetého starosty Sokola Sydney bratra Jiřího Jelínka otiskujeme dole.

* * * * *

František Bejček zesnul 29. srpna. In Memoriam najdete na následující straně.

* * * * *

27. srpna navždy odešel **Jiří Barhoň**, manžel členky Sokola Sydney sestry Jaroslavy Barhoňové. Narodil se 17. června 1921 a do Austrálie dorazil v roce 1949.

* * * * *

V Canbere odešel na věčnost pražský rodák bratr **Karel Král**, podnikatel v elektrotechnice. Narodil se 17. 6. 1921 a byl členem Sokola od roku 1932. S naší jednotou se zúčastnil několika sletů Sokola v zahraničí.

* * * * *

Matka naší členky sestry Dr Evy Winterové **Ludmila (Lidka) Winterová** narozená 14. října 1913 zesnula 21. srpna.

* * * * *

Rozloučení z Dášou Čtvrtečkovou 18.6.2008.

Smuteční projev bratra Jiřího Jelínka na jejím pohřbu

Přestalo tlouci srdce tvé znavené,

nebylo z ocele nebylo z kamene.

Bolestí znaveno přestalo bít,

nebylo léku, jímž mohlo by žítí.

S hlubokým zármutkem v srdci jsme se přišli rozloučiti s Dášenkou.

Sestra Dáša byla vzácná osobnost, která přijela manželem Fridou v padesátých letech do Sydney.

Krátce po příjezdu se zapojili do krajanského života v Sydney. Jako mnozí z nás doufali v rychlé osvobození naší rodné vlasti od komunistické nadvlády a návratu domů na což jsme čekali dalších 40 let.

V Sokole jsme Dášu znali pro její vlídnou usměvavou a laskavou povahu, jež nedovedla ublížit. Zcela pravidelně navštěvovala s manželem naše zábavy, vzpomínkové a kulturní podniky a s nadšením podporovala s Fridou stavbu sokolského Národního domu.

V našich srdcích Dášenka zůstane jako zářící osobnost, vždy plná optimismu a lásky a my jí upřímně děkujeme za její věrnost Sokolu a naší rodné vlasti.

Její odchod je pro nás věřící pokračováním a ten krátký čas, který je nám dovolen, strávíme v očekávání opětného shledání se na věčnosti.

Neplačte, že jsem odešla,

ten klid a mír mě přejte.

Jen v srdcích věčnou vzpomínku

si na mne zachovejte.

A to Ti, Dášenko, slibujeme.

A se sokolským Nazdar! se s Tebou loučíme.

IN MEMORIAM FRANTIŠKA BEJČKA *Redakce Věstníku*

Nemilosrdný žnec se opět rozpráhl a skolil jednoho dalšího z nás pouťorových. Rozpráhl se a zakosil a kosa si tentokrát vzbrala Františka. Odešel nám na věčnost. Kdo ho neznal? Kdo v Sydney by ho býval neznal nebo o něm alespoň neslyšel? Výrazná a rázovitá postava pouťorového exilu, manžel dvou manželek a otec dvou dětí. Neohrožený odpůrce bolševiků a bolševismu. Tiskař, žurnalista, podnikatel, majitel části queenslandského ostrova, prosazovatel modelek, neúnavný odesílač e-mailů, neúprosný kritik bolševiků a při tom všem i veselá kopa. A to jsem napočítal jen několik z nesčetných oborů jeho mnohostranného působení. Znal jsem Františka od padesátých let. Byl pravděpodobně vůbec prvním vydavatelem česky psané publikace - čtrnáctideníku Pacific - a mival potíže, protože v těch padesátých letech bylo nám druhořádům nařizováno, že publikovat noviny v neanglickém jazyce lze jen tehdy, obsahuje-li publikace úřady stanovenou část obsahu v angličtině. To dodržet nebylo snadné... František se však nezalekl a úřadům dovedl vyhovět. V té době pracoval i jako tiskař. V druhé polovině svého plodného života byl i majitelem pěkného pensionu v malebném prostředí na známém severoqueenslandském ostrově Magnetic Island a mezi jeho hosty byli i osobnosti jako Pauline Hanson a český slavík slavíků Karel Gott.

František Bejček se narodil v dubnu roku 1927 a v Plzni navštěvoval po válce obchodní akademii. Byl z ní jako protikomunista po únoru 1948 vyloučen, odešel přes kopěčky na svobodu a ocitl se po čase jako dýpýk - český displaced person - v Austrálii. Vytrvale se zasazoval o potrestání komunistických zločinců a jejich přísluhovačů a nechyběl při žádné protikomunistické akci v Sydney. Odešel z tohoto slzavého údolí po delší nemoci koncem srpna tohoto roku. Když jsme mlčky a smutně uvítali první mluvčí nad jeho rakví, uslyšeli jsme zčista jasna jak Letěla husička, letěla zvysoka, nemohla doletět, spadla do potoka - a ona to Františkova dcerka z jeho prvního manželství. Pronesla i pár českých slůvek, ale přešla raději brzy do angličtiny. Hovořil i syn z druhého manželství, již také dospělý mladý muž a hovořil vážně, anglicky a hlasem žalostí nalomeným. Hovořili i jiní a mezi nimi i vroucně bratr Jiří Jelinek za sebe i za Sokol. František sice nebyl nijakým pilným cvičencem, ale býval štědrým dárcem. S Františkem Bejčkem odešel opět další kousek staré české Sydney a budíž mu na věčnosti požehnáno.

V Praze se koná mezinárodní konference o exilu

Milena Štráfěldová 5-9-2008 radio.cz

Ve dnech 16. a 17. září proběhne v Praze na Karlově univerzitě konference o exilu. Pořádá ji Mezinárodní koordinační výbor zahraničních Čechů, který v minulých letech organizoval pražské Týdny zahraničních Čechů. Tajemníkem výboru je ředitel Radia Praha Miroslav Krupička a Milena Štráfěldová ho požádala o podrobnější informace:

"Ta konference bude o emigraci z roku 1948 a především 1968, protože k té patří nejvíc lidí, kteří jsou ještě v aktivním věku. Sjedou se v poměrně velkých počtech, zejména z těch nejbližších států, kde jich žije nejvíc. Z Německa, Rakouska, Švýcarska, méně už z Británie a některých dalších zemí, jako jsou třeba Spojené státy, Kanada nebo Austrálie. Takže se chceme v širších historických souvislostech podívat na okolnosti, které vedly k těm velkým exilovým vlnám. Proto jsme na konferenci přizvali i několik historiků, aby nám toto období objasnili v co nejširších souvislostech. Budeme zkoumat jak domácí politiku, tak počty lidí, kteří odešli do zahraničí, i situace, s jakými se setkávali v zahraničí, když se usazovali. Také pomoc, které se jim dostalo jak od vlád, tak od nevládních organizací nebo dokonce jednotlivců. Prostě chceme zmapovat co nejvíce exilové vlny 1948 a 1968, protože je rok osmiček, a byl by hřích si to nepřipomenout."

Mluvíte o historících a dalších odbornících. Vystoupí tam ale i samotní emigranti a exulanti se svou zkušeností?

Miroslav
Krupička

"Přesně tak. Chceme jít jaksi od teorie k praxi, takže celý jeden den dáme prostor lidem, kteří žijí v zahraničí, kteří exil sami na vlastní kůži zažívali a republiku opouštěli často za velice napjatých podmínek. Nedávno mne oslovil člověk, který by rád tady v Praze zbudoval jakési exilové muzeum. Inspiroval se muzeem, které je dnes blízko Checkpoint Charlie na hranici Západního a Východního Berlína. Podobné muzeum tam funguje a jsou v něm artefakty související s útekem lidí z Východního Berlína na Západ. Tam jsou různá rogalá a kladkostroje... Čili budou to skutečně konkrétní příběhy lidí."

Máte už představu, kolik účastníků na konferenci přijede?

"V současné chvíli máme zaregistrováno zhruba sto šedesát účastníků, asi ještě někdo přibude, čili asi necelé dvě stovky lidí z osmnácti zemí celého světa."

Konference o exilu v podstatě navazuje na předchozí Týdny zahraničních Čechů, a tam byly vždy součástí i kulturní programy. Bude něco podobného i tentokrát, při konferenci?

"Ano, chceme na to navázat. Jednak plánujeme projekce tři filmů, které se nějakým způsobem vztahují k exilu. Budeme tam mít i společenské setkání, jehož součástí bude vystoupení folklorního krajanského souboru. To je už předzvěst navazujícího krajanského folklorního festivalu, který se v Praze koná od 18. září. Plánujeme prohlídku Muzea Kampa, kterou nám nabídla paní Meda Mládková, a exkurzi do Ústavu pro studium totalitních režimů. To je akce, kterou si několik účastníků přímo vyžádalo. Ono to velice úzce souvisí s tématem exilu, protože na mnohé emigranty a exulanty vedla StB svazky. A tam bude možnost o těchto věcech mluvit."

Vaří skvělé pivo a...

Milí čtenáři, podařilo se nám vystopovat jistou pasáž o českém pivovarnictví. Jistě uznáte, že neweřejnit ji ve Věstníku by mnozí pokládali za trestuhodný přečin. Proto vyhovujeme svému citění i ctění památky důstojného pána a zveřejňujeme to, na co jsme kápli. Redakce Věstníku.

„Napřed se zorientuju, ale hned pak začnu s budováním,“ říká radostně pater Jáchym Šimek.

stavení pod širým nebem. Klidně rockové. Aby se jezdilo do Želivu nejen za skvostnou památkou, ale i za vyhlášenými akcemi,“ líčí s entuziasmem.

V klášteře, který sloužil svého času jako kriminál pro duchovní a pak protialkoholní léčebna, žije teď 11 členů premonstrátského řádu. Udržují zahradu, spravují společné prostory, provádějí skupiny po klášteře a kostele obnoveném slavným Janem Blažejem Santinim, a je-li třeba, uklidí pokoje po hostech. Ctí však prioritu: duchovní službu v okolí.

„V Austrálii nebyla na rozdíl od Česka duchovní kontinuita přerušena a je tam odluka církve od státu. Ten tak vůči ní nemá povinnosti a naopak. Církev má svůj

Tři druhy piva mimořádné chuti i síly vaří v klášterním pivovaru Želiv. Začalo se někdy ve 14. století. „Bývalo to běžné, dnes je to spíš rarita, ale dobrá!“ zvedne obočí nový provizor klášteře, pater Jáchym Šimek. Do klášteře, který zatím poskytuje levné ubytování rekreantům i školám v přírodě a pronájem prostor ke školení, hostinám či svatebnímu veselí, přišel z Austrálie. I proto má o působení velkého objektu, jenž potřebuje obnovu jako sůl, nekonzervativní představu. „Když máme specifický pivovar, tak bych tu viděl klášterní šenk, pak hotel! Taky bych sem chtěl lákat víc mladé lidi na různé koncerty a před-

Želivští premonstráti se mohou pochlubit klášterním pivovarem. Tři typy zdejších piv jsou k máni i točené.

majetek, který obhospodařuje, pronajímá a z financí žije a podporuje další činnosti. Třeba školství. A církevní školy si Australané považují a žádají, i když jsou drahé. Z toho prostředí pocházím, asi musím slevit," připouští páter Jáchym. Doufá, že se mu podaří do oživení kláštera v srdci Vysočiny vtáhnout osobnosti i solventní obdivovatele umění a věřící z ciziny.

„Mám firmu na výrobu ponožek, kterou jsem zřídil proto, že jsem potřeboval peníze na ošetřování své maminky. Chtěl jsem to zkusit. Jde to - i v církvi! A vůbec přitom není šizena základní povinnost starat se o bližní,“ sděluje nový „ekonomický šéf firmy Želiv“.

Výňatek z článku Michaely Šmerglové „Opatí a faráři v kůži byznysmenů“, týdeník Květy 21/2008.

LETEM SVĚTEM

Možná, že se někteří čtenáři podivují proč jednou létáme tudy a jindy onudy. Jednou že začínáme v Západní Austrálii a podruhé v Kanadě. Ono se to, milí čtenáři, řídí především datem dodání jednotlivých výtisků. Jinými slovy, bereme to obvykle chronologicky podle dat přjetí. Jako jakousi letošní zajímavost lze vyzvednout, že všechny české časopisy se tento rok obírají tím pro Čechy tak magickým osmičkovým datem.

Květnový/červnový **Český dialog** nám zaklepal na dveře až po redakční uzávěrce našeho minulého dvojčísla. A hned nám padlo do oka sdělení jeho hlavní paní redaktorky Evy Strážovské, že tento vzácný časopis už možná bude od nového roku vycházet jen na webové stránce. Eva se dotazuje, měl-li by kdo návrh na jiné řešení. Nic takového nás zatím nenapadá, doufáme ale že jiné hlavy něco vhodného a uskutečnitelného napadne a že tištěný Dialog bude zachráněn. - Český dialog je, jako vždy, snůškou rozmanitých zajímavostí a dobře se čte. Obsahuje například příběh čtrnáctileté české dívky, která prožila a přežila gulag, Věry Sosnarové, která si v něm pobyla hezkou řádku let. Dočítáme se i o zkušenostech Milana Šimáčka, jednoho z porotců Berlinale 2008, záběr Evy Strážovské z jejího nedávného kratšího pobytu mezi přáteli ve Švédsku, povídání o klavíristovi Tomáši Viškoví a mnoho jiných zajímavých věcí a věcíček. Jednou takovou „věcičkou“ je zpráva o aféře presidenta Klause s jistou mladou českou letuškou - a tomu člověk skoro odmítá věřit. Zmínku o knize našeho pana velvyslance Juraje Chmiela o poměrech v Africe přinášíme v Perlách.

Západoaustralský **Klokán** věnuje jako obvykle hodně místa přípravám dobrot a závazným objednávkám na místní vepřové hody. Poněkud menším písmem uvádí stať Evy Peškové o vydavateli Ottova naučného slovníku, panu Janu Ottovi. Vydání takového díla v devatenáctém století bylo eminentně záslužnou událostí a jak Pešková podotýká „koupě Ottova slovníku byla v době vzniku pro mnohé otázkou cti a deklarace národní příslušnosti“. Před několika lety zde v Sydney uspořádala Jana Reichová kulturní večer ve prospěch úpravy kopie Ottova slovníku vlastněného University of New South Wales, kde tehdy pracovala. Autorka pojednání Eva Pešková používá obratů jako „popiska pod fotkou“, „vědní obory poskočily obrovsky kupředu“, „zmršený údaj“ - a z toho bych hádal na mladou ženu. Nebude to nějaký šotek? Její pojednání o Janu Ottovi a jeho slovníku je výborné, poučné a čtivé. Milá Evo, jen houšť...

Z červencového **Čechoaustralana** se line vůně českého léta z pera Barbary Semenové. Z jejího stejnojmenného článku se poučuji, že samoobsluhu lze také nazvat „samoškou“. - David Placzek dokončil své vyprávění o tom jak se z něho jako mladého a otcem levě vedeného levičáka stal k stáru zarytý pravičák a v glose Miloše Ondráška se dočítáme, že strych jako obilní míra kdysi představoval 1.5 duté měřice, tedy dnešních 93.36 litrů a že strych se rovnal jednomu korci, což byla původně nádoba z kůry. Tyto a jiné podobné údaje nám oznamuje Ondrášek pod titulkem „Zač je toho loket“. - V povídce Ivana Kolaříka Opuštěný manžel nacházíme uplatnění nového výrazu v češtině „ranvej“ - člověk by skoro řekl „rozběháč“ a ve sloupečku o letošním Festivalu spisovatelů v Praze je jako návštěvnice zmíněna i ruská básnička a bojovnice za lidská práva Natalja Gorbaněvska. Dne 25. srpna 1968 byla jednou z osmi statečných ve skupině, která na Rudém náměstí v Moskvě demonstrovala proti sovětské okupaci Československa. - Zdá se mi ale, že zlatou korunou červencového Čechoaustralana bude asi recenze Barbary Semenové muzikálu „Němcová“ inscenovaného pražským divadlem TaFantastika v Karlově ulici na Starém městě o životě Boženy

Němcové, v titulní roli s Lucií Bílou. Semenová připouští, že byla tímto novým muzikálem uchvátena a tvrdí, že je to divadlo „pro opravdové fajnšmekry“. - Nuže tedy, vše nejlepší Čechoustralane, jen dál a dál, jen výš a výš, pokud ti to nebudou Čechoaustralanky závidět. Myslím toto popřání.

Mám před sebou na stole ještě jedno červnové číslo **Vídeňských svobodných listů**. Jako vždy, pročítám nejprve jejich zadní stránku a kochám se. Kochám se jejím obsahem. Jejím obsahem jsou pozvánky na ty nejrůznější podniky a radovánky, oslavy, čaje o páté i šesté, sportovní podniky a v neposlední řadě různé hody, vepřové i nevepřové. V listě je toho hodně i o zmřelém menšinovém pracovníku Petru Gregorym, který v květnu odešel na věčnost a je všemi želen. Byl to, jak se zdá, vídeňský Čech třetí generace, představte si TŘETÍ generace, a rodina zůstala rodinou českou. Na první stránce novin je zpráva z letošní valné hromady Menšinové rady s hromadnou fotografií jejich členů a členek. Pro naši jednotu je snad zajímavé i to, že členům výboru bez zvláštních funkcí se říká ve Vídni „přisedící“. - Další červnové číslo Vídeňských svobodných listů přináší další přínos k letošního osmičkovému roku - a to vzpomínku na tak zvaný „čeljabinský incident“. Došlo k němu v květnu 1918 právě v sibiřském Čeljabinsku. Postávali tam vlaky ruských legionářů ubírajících se na východ do Vladivostoku, už jako součást francouzské armády. Bolševici uzavřeli s Němci v Brest Litovsku separátní mír a němečtí a maďarští zajatci odjízďeli z Ruska opačným směrem a Němci pospíchali na západní frontu bojovat proti Francouzům. Zároveň bolševici hodlali legionáře prakticky odzbrojit a všelijak jim zdržovali odjezd do Vladivostoku. Když onoho dne v květnu projížděl z východu vlak s maďarskými zajatci, vhodil jeden Maďar do na vedlejší koleji stojícího československého vlaku kus železa a vážně zranil jednoho z legionářů. Povstala velká mela, Čechoslováci se nakonec zmocnili celého Čeljabinska, vyhodili bolševický sovět a začali postupovat přes Sibiř na východ „vlastním pořádkem“. Dobyli Penzu, Samaru, Kazaň, Simbirsk, Omsk, Irkutsk, ovládli celou magistrálu až po Vladivostok a zabránili statisícům bolševiky propuštěných německých zajatců posílit francouzské bojiště. Tak tedy vzpomínají Češi ve Vídni na onu památnou událost, která se sběhla před devadesáti lety v sibiřském Čeljabinsku.

Mezi pozoruhodnostmi ve Francii vydávaného listu **Sokol de Paris** je zajímavá zpráva o výstavě letos v dubnu konané v Paříži pod názvem „Francie a Československo, léta naděje, poroby a společných bojů“. Promluvil na ni velvyslanec České republiky a také velvyslanec Slovenska, který připomenul roli Milana Rastislava Štefánika. - V úvaze o Pražském jaru 1968 čteme: „Skutečné Dubčekovy kvality se projevíly při vpádu sovětských vojsk do Prahy 21.srpna, kdy seděl nečinně ve své pracovně, meditoval o zradě svých sovětských soudruhů a čekal, až ho k ránu přijdou zatknout.“ - Zajímavá je i připomínka, že mezi oceněné laureáty soutěže Pražského jara 1950 - a to ještě nebylo to Dubčekovo - patřil i violoncellista Mstislav Rostropovič.

Nový Polygon ve svém červnovém vydání obsahuje opět řadu perel a čte se výborně. Ota Ulč, jeho pravidelný přispěvatel, uvádí svůj obsáhlý a zasvěcený rozbor kandidátů na americké presidentské volby, a to ještě před vyloučením Hillary Clintonové. Nepochybuje nijak o nepravdomlupnosti Barracka Husseina Obamy, podává zajímavé informace o jeho choti jménem Maya Seotoro-Ng a republikánského kandidáta McCaina zřejmě preferuje, ač mu nedává velkou pravděpodobnost vítězství. - Zajímavý podnět k zamýšlení přináší vtipný a informovaný Luděk Frýbort ve své stati Kam kráčíte, zelení? Poukazuje totiž na to, že „zelenost“ má faktický původ v konservatismu, v konservování, tedy zachovávání přírody, a že nátěr zelených na levicovo je v podstatě nepřírozený. - Celou řadu pozoruhodných pozorování lze nalézt v delších pojednáních Milana Hulíka o české justici a také a heydrichiádě - byl útok na Heydricha iniciován Benešem, generálem Františkem Moravcem nebo přímo Brity? - Červnovými přispěvateli jsou i Australané Stanislav Moc a Marcela Čechová a nám také nikoli neznámá Maruška Sedláčková pod titulem Nůž a já. Sydneyské čtenáře bude nepochybně zajímat, že do Nového Polygonu přispěl i Kamil Škapa, nyní dlicí v Coloradu, ale kdysi vegetovavší v Sydney, počátkem padesátých let. Mám dojem, že Kamilova dcera nyní působí jako advokátka na Novém Zélandě.

Krajanským tiskem ve světě opět proletoval a z něho se těšil Bořek Šindler

MÁTE JIŽ ZAPLACENÉ ČLENSKÉ PŘÍSPĚVKY \$25?

MNICHOVSKÁ ZRADA Dáša Pláčková

Zvoní, zvoní zrady zvon. Čí ruce ho rozhoupaly? Francie sladká, hrdý Albion. A my jsme je milovali. A my jsme je milovali... Tak to pádně vyjádřil český básník František Halas. A tak tomu skutečně i bylo. Dnes bych snad jen dodala – a my, čeští naivkové, my jsme je milovali.

Když se britský ministerský předseda – chvalně i nechvalně známý Neville Chamberlain - vrátil letadlem koncem září 1938 z Mnichova, čekaly ho na londýnském letišti jášající davy. Svůj obligátní deštník sice měl při ruce, tím ale nezamával. Zamával cárem papíru a s dojetím všem kdo chtěli slyšet nadšeně a s dojetím sděloval, že má v ruce německým vůdcem vlastnoručně podepsané potvrzení, že k válce nedojde. Samozřejmě za předpokladu, že Československo Němcům ihned vydá Sudety. Jášající davy vyznavačů míru, míru za každou cenu, bouřily provoláváním slávy a nelicentnou radostí a vydání Sudet Německu s okamžitou platností se pokládalo za cenu malou, za maličkost. Však se nejednalo o britské území. Šlo pouze o historickou část nějaké malé a „nám skoro neznámé země kdesi ve střední Evropě“ a pro takovou zemičku přece my Britové do války nepůjdeme. No řekněte, vy jášající davy, nemám pravdu? Podobně byl v Paříži přivítán i francouzský ministerský předseda Daladier, a ten ani nedodal, že Francie Československo jako svého smluvního spojence právě v Mnichově hanebně, nestoudně a chladnokrevně zradila. Tak bylo demokratické Československo odměněno za svou věrnost západním spojencům. Pravda, skoro do roka a do dne válka vypukla i přesto, že naše země byla v Mnichově hozena na pospas jako kořist německým vlkům, a jak Anglie tak Francie pak od Hitlera dostávaly, i s patřičným úrokem, výslužku za to, co si svojí perfiditou a věrolomností v Mnichově vysloužily...

Celá poraženecá a kapitulantská Evropa se tehdy v září roku 1938 div neutleskala pochvalou Chamberlainovi a Daladierovi za jejich vzorné provedení zrady na demokratickém Československu a za jejich ponižující ústupek německému hulvátovi. Byly ovšem i čestné výjimky – v Británii Winston Churchill a jeho spojenec Anthony Eden nepřestávali od ujetí se moci Hitlerem v Berlíně počátkem třicátých let varovat před novou expansí země, která vyvolala – a potom prohrála – první světovou válku. Ve Francii napsal generál de Gaulle závažnou publikaci o tom, že příští válka bude vedena rychlým útokem zdokonalených tanků, že takový útok může opět směřovat přes území Belgie, a že schovávat se za Maginotovu linii se rovná politice pštrosů s hlavou v písku. Československý ministr zahraničí Edvard Beneš i jako sekretář tehdejší Společnosti národů nepřestával varovat Evropu před ústupky Hitlerovi – to všechno marně. Neříká se jen tak do větru, že svět chce být klamán a ať je tedy klamán. Hitlerem byl v Mnichově oklamán dokonale a skutečně mistrovsky.

Zatímco Evropa jášala – a Spojené státy se omezovaly pouze na umírněné formální protesty – Češi okoušeli trpkost zrádného zklamání. Bojovat chtěli a mobilisace československé armády byla provedena skvěle – a o tom bleskovém provedení během jediné noci napsal český básník památná slova, že totiž „klenotem erbovním zůstane ta noc“. Narukovali všichni branci od prava do leva bez ohledu na politickou příslušnost. Československo stálo připraveno k boji i proti německé přesile. Pak ovšem přišla od zradivších „spojenců“ hláška, a byl to spíše rozkaz, v tom smyslu, že oni do boje nepůjdou a bude-li se Československo Němcům bránit, nebude pokládáno Německo za toho kdo válku rozpoutal, nýbrž Československo. Pod tíhou takové věrolomnosti pak prezident Beneš kapituloval a obrovské části historického území Čech a Moravy, kam kdysi Přemyslovci pozvali Němce jako pouhé kolonisty, byly Hitlerovu Německu odstoupeny prakticky bez výstřelu. Na Němci ohlodané tělo Československa se pak vrhli i další ze supí rodiny – Maďari si vyžádali obrovské kusy Slovenska a Poláci ukořistili značnou část Těšínska. K tomuto ponižení český básník předvídavě poznamenal „takovou fugu nikdo nezahrál jakou my zahrajem' až přijde čas, až přijde čas...“. Ten čas pak přišel a sudetští Němci, jejichž naprostá většina říšskoněmecké okupanty kdysi vítala s nesmírným hlaholem a neskrývaným nadšením již v Sude-tech nepřebývají...

My Češi jako národ mnichovskou zradu – která nás nakonec vlatně dotlačila i do náručí Moskvy – nesmíme zapomenout. Pokud jsme se tehdy něčím poučili, nebo poučit měli, je to ta smutná skutečnost, že i při následných rozporech s německým sousedem asi zase dá ostatní Evropa přednost Německu a nad osudem malé české země

sotva jen mávne rukou. To zapomínat bychom prostě neměli. Jednat pak bychom měli s vědomím té skutečnosti.

Jak komunisté okradli vlastní národ 30.5. 2008 Neviditelný pes

Pouhých pět let „radostného“ budování socialismu pod Gottwaldovou hrůzovládou stačilo k tomu, aby se československá ekonomika ocitla na pokraji krachu. Osm let po válce stále existoval lístkový systém, volný prodej byl neúměrně dražší a zboží, které iracionální socialistické hospodářství stále nedokázalo zajistit, doplňoval černý trh.

Už v listopadu 1952 bylo rozhodnuto o přísně tajných přípravách měnové reformy. V Moskvě se okamžitě pustili do výroby nových československých bankovek a mincí, často nesmyslných nominálních hodnot – 3 Kčs, 25 h. Nové peníze, které byly kvůli naprostému utajení před obyvatelstvem schovány v nejrůznějších vojenských skladech, obdržela Státní banka československá v noci z 30. na 31. května 1953.

Už v polovině května se o možnosti měnové reformy navzdory nejprísnějšímu utajení šuškal i mezi obyčejnými lidmi. Nedalo se totiž přehlédnout, jak paničky dobře informovaných prominentů překotně utrácely za módu, šperky a další drahé zboží veškeré peníze.

V posledních květnových dnech už nebylo prakticky co kupovat. Obchody zely prázdnotou a Lidové milice dostaly rozkaz k bojové pohotovosti. Přesto miliony československých občanů uvěřily lživému prohlášení soudruha Antonína Zápotockého o pevnosti měny a byly následně komunistickou zvlášť okradeny o veškeré úspory.

V sobotních večerních zprávách po uzavření obchodů a ve všech nedělních novinách pak seznámil premiér Široký veřejnost s rozhodnutím vlády. Měnovou reformu nazval úspěchem pracujícího lidu a sovětský rubl, od něhož se bude napříště určovat kurz koruny, za nejpevnější měnu na světě.

Staré peníze se od pondělí měnily za nové v poměru 5:1, ale jen do výše 300 korun staré měny, takže od 1. června 1953 začínalo veškeré obyvatelstvo s 60 korunami v kapse. Větší částky byly měněny v ještě nevýhodnějších kurzech, a to až do poměru 50:1. V tomto přepočtu se pak za staré peníze dalo nakupovat v obchodech, takže litr mléka stál 100 korun, kilogram mouky 250 korun, litr benzínu 300 korun... Filatelisté jistě potvrdí, že dopisy a pohlednice posílané v létě roku 1953 byly oblepené starými, znehodnocenými známkami často i z obou stran.

V prvních červnových dnech roku 1953 bylo vyměněno skoro 50 miliard korun za 1,5 miliardy, z toho jen 725 milionů v „nejvýhodnějším“ kurzu 5:1. Pečlivě vymyšlené přepočty měly zlikvidovat „zbytky kapitalistických živlů“, „vesnické boháče“, řemeslníky a obchodníky, ale přinesly spoustu osobních tragédií především obyčejným lidem. Občané byli okradeni o své celoživotní úspory, poslední živnostníci a drobní podnikatelé přišli o veškerý provozní kapitál a „dobrovolně“ převáděli své provozy pod státní nebo družstevní správu.

Spolu se zrušením lístkového systému stanovil cenový úřad nové ceny potravin, které byly sice o něco málo nižší než předchozí, ale vzhledem ke snížení příjmů obyvatelstva na pětinu šlo vlastně o částky závratné. Náhle poklesla životní úroveň i reálná výše mezd, což se citelně dotklo zejména sociálně nejslabších vrstev.

Komunistická zvlášť se tak poprvé demaskovala a po krvavé likvidaci úhlavních nepřátel z řad politických oponentů i ve vlastních řadách se zcela nepokrytě obrátila i proti dělníkům, v jejichž jménu dosud „bojovala“. Svou pravou tvář ukázaly i odbory, které nejenže se nepostavily za své lidi, ale nespokojence ještě perzekvovaly a vyhazovaly z práce.

Zato státní podniky, které po pár letech pod vedením komunistických nýmandů stály před krachem, byly najednou oddluženy. Zdevastovanému socialistickému hospodářství vynesl velký peněžní podvod v nové měně čtyři miliardy korun, státní banka si za kov a papír ze starých bankovek vydělala skoro milion, Sovětský svaz si na tisku nových peněz pro Československo přišel na 27 milionů korun.

Rozpor mezi oficiálně hlášanou propagandou a konkrétními kroky bezskrupulózní komunistické politiky vedl k deziluzi statisíců dosud loajálních občanů. Zatímco pro-

paganda sprostě hlásila spokojené a děkonné reakce obyvatel, závodů, družstev i nej-
různějších spolků, situace byla pochopitelně přesně opačná.

V pondělí 1. června 1953 se „kupodivu“ málokomu chtělo pracovat. Shlukování lidí
v závodech spontánně přerostlo v řadě případů ve stávky, když ne celých podniků,
pak alespoň některých dílen či provozů.

Za pravděpodobně první velkou revoltu pracujících proti totalitě v celém socialistic-
kém bloku lze považovat nepokoje v Plzni, které později vešly do historie pod názvem
První zvonění. Nespokojení Škodováci, tedy vlastně zaměstnanci Závodů Vladimíra
Iljiče Lenina, se vydali na pochod městem, kde se k nim postupně spontánně přidalo
až 20 tisíc lidí. Z oken plzeňské radnice záhy létaly busty a portréty komunistických
pohlavárů a na jejím průčelí byl dokonce na chvíli vyvěšen portrét Edvarda Beneše.

Mnohatisícový dav se pak vydal ke křižovatce U Práce, kde vzdal hold základnímu
kameni pomníku americké armádě, a pokračoval na Masarykovo náměstí, kde spon-
tánně strhl a spálil komunistické fangličky, kterými svazáci „ozdobili“ sochu prvního
československého prezidenta. Demonstranti hodlali pokračovat v pochodu až k budo-
vě rozhlasu, jejich cesta však skončila na hrázi jednotek Pohraniční stráže, Lidových
milicí, armádních posil a ozbrojených složek StB, kteří se nerozpakovali proti obča-
nům použít jakýchkoliv prostředků včetně samopalů.

Jiná skupina demonstrantů obsadila nenáviděnou budovu soudu, pověstnou vykon-
struovanými politickými procesy. K nejruznějším incidentům a potyčkám s armádou
docházelo ještě na mnoha místech města. V podvečerních hodinách již odpor utichal,
udavači a tajní policisté se pustili do „práce“.

Důsledky otevřeného protestu proti tupé komunistické zvůli měly pro stovky obyčej-
ných lidí tragické důsledky: dlouholetá vězení, mučení, pracovní tábory, ztráta majet-
ku i zaměstnání, vystěhování do pohraničí... 200 lidí bylo při protestech zraněno,
650 zatčeno, ve 14 velkých procesech pak 331 lidí odsouzeno.

Sochu T.G.M. nechali komunisti zlikvidovat těžkou technikou ještě 1. června večer,
o jejím zničení však rozhodla rada města až následující den a své rozhodnutí ante-
datovala. Komunistická propaganda pak bez rozpaků prohlásila, že pomník strhl
„rozhněvaný lid“.

První krize komunistického režimu v Československu byla zažehnána a rudý teror
mohl pokračovat. Je tomu právě 55 let.

www.vhrsti.cz

blog.aktualne.centrum.cz/blogy/vhrsti

Kolektivní vina Lubomír Ptáček 30. května 2008 Neviditelný pes

Redaktoři Lidových novin, pánové Palata a Doležal, opět rozvířili vody kolem Benešo-
vých dekretů, kolektivní viny sudetských Němců a jejich odsunu z Československa.
Názory si vyměňovali na stránkách svého mateřského deníku. Očekával jsem, že je-
jich disputace bude pokračovat, jenomže ukončil ji razantní Doležalův příspěvek o ne-
spravedlivém vyhnání sudetských Němců a o nutnosti odškodnit je.

Na rozdíl od pana Doležala se domnívám, že sudetští Němci by vlastně měli být vděč-
ní za to, že se jejich činy z doby těsně před válkou a v době války vyřešily kolektivní
vinou a odsunem do Německa. Mnohem horší by bylo, kdyby se jejich zločiny posu-
zovaly individuálně. Předpokládejme, že by po válce existovala taková soudní mašiné-
rie, která by toho byla schopna (určitě neexistovala). Sudetských Němců byly, dejme
tomu, asi 3 miliony. Kolik z nich se v předválečném období dopustilo vélezrady?
Mnozí z nich, českoslovenští občané (Mnichovskou dohodu přece neuznáváme), slou-
žili ve wehrmachtu (padlo jich nejméně 300 tisíc). Sabotovali. Kolaborovali s nepřá-
telským státem jak těsně před válkou, tak i v jejím průběhu. Podíleli se na vyhánění
českých spoluobčanů z pohraničí. Zmocnili se jejich majetku. Kolik z nich spáchalo
další, řekněme mírnější zločiny proti Československé republice?

Po válce pochopitelně existoval trest smrti. Umí si někdo představit tu apokalyptic-
kou hrůzu, kdy by se musely stavět tisíce šibenic a vykonávaly se tresty smrti? Umí
si pan Doležal představit stavbu kriminálů pro desetitisíce a možná statisíce (anebo

snad celý milion?) odsouzených? To vše by se muselo stát, kdyby se sudetským Němcům mělo dostat individuální spravedlnosti.

Poválečné řešení bylo přijato vítěznými velmocemi v Postupimi. Jeho realizaci, pokud se nemýlím, nám žádná z nich nevytkla. Domnívám se, že princip kolektivní viny a poměrně mírný trest za zločiny spáchané proti vlastnímu státu jsou aktem mimořádné velkorysosti jak velmocí, tak i Československa.

Osudové osmičky v dějinách českého národa.

Snad opravdu nejvíce důležitých událostí se odehrávalo v rocích končících osmičkou. Chtěl bych se teď vrátit plných 670 let zpět do Prahy, která tehdy prožívala velký historický okamžik.

V nejstarší knize staroměstské je vložen nový statut Staroměstských z 23. srpna 1338, jak byl pojat v svolovací listinu německého císaře, českého a uherského krále Jana Lucemburského z **18. září 1338**, jejíž znění je zplna podáno ve staroměstské knize. Zisk ze založení radnice byl podložen a také utvrzen řadou privilegií, jež Staré město dostalo od českého krále. „**Praha se stala městem**“, **Praga caput regni**.

Pražské osídlení je ovšem mnohem starší, první písemná zpráva je už z desátého století od židovského kupce s arabským jménem Ibrahím Ibn Jakub. Ten v arabské transkripci nazývá Prahu Fraga. Ještě staršího data je kostel Panny Marie, podle současných poznatků první kamenná stavba v Praze, která stála vně tehdejších hradeb a jejíž základy a zbytky zdí se zachovaly a jsou vidět v průchodu z dnešního druhého nádvoří.

Snaha o zřízení městského statutu vznikla až mnohem později. Začali ji prosazovat němečtí kolonisté či osadníci, které pozval český král Václav I. v letech 1232-34. Usadil je nedaleko tržiště při rozsáhlém prostranství u kostela sv. Havla. Jejich novou osadu obezdil spolu s dalšími osadami domácího lidu, Židů a cizích kupců. Tím bylo založeno město a vojenská pevnost, nadaná jistou mírou samosprávy i výsadami, na svobodu obchodu a řemesel. V tomto městě zpočátku jenom Němci byli plnoprávními měšťany, Čechové byli toliko v ochraně města, byli jeho obyvateli bez měšťanských práv a jen částečně se na ně vztahovalo německé právo městské. Němci, i když byli v zemi usedlí, dále zůstávali cizozemci. Stojíce pod záštitou panovníka, byli podřízeni i jeho úředníkům, královskému podkomořímu, královskému ministru pro věci měst a městskému rychtáři, jenž byl správcem a soudcem města.

Městský rychtář, králem z měšťanů ustanovený, seděl v městské rychtě, původním úředním domě města. Byl to vlastně královský dům, jenž byl městskému rychtáři pronajímán. Stál na rohu Můstku a Rytířské ulice, kde je dodnes rozlehlý dům zvaný „Stará rychta“, čp 404/I. Přemyslovští panovníci neukazovali příliš ochoty jednat se Staroměstskými o statutu města. Staroměstská obec se domáhala koupit radního domu a svobodné volby městského písaře, jež chtěla v radnici usadit. Král Václav II. listinou z roku 1299 schválil jen právo k volení písaře, ale nedal souhlas ke zřízení radnice. Na ten musili čekat skoro čtyřicet let až do doby krále Jana Lucemburského. Král Jan potřeboval od Starého města peněžité pomoci na nákladné živobytí v cizině a byl proto ochoten k milosti a ústupkům. Staroměstští asi měli přímluvce, královice Karla – později císaře Karla IV, jenž měl rozhled a byl jim nakloněn. A tak Staroměstští dosáhli privilegia krále Jana, jež bylo vydáno v Amiensu dne 18. září 1338. Staroměstští si koupili pro radnici budovu v rohu tržiště u jistého Volflína od Kame-
ne. Celý objekt radnice s věží byl dokončen v roce 1381 za císaře Václava IV.

Hortulus

Konec padesátníků v Čechách. Jaroslav Zahrádka

Zní to velmi podivně, co se s nimi stane a to už je nebudeme potřebovat? Ano to je ta správná otázka a odpověď: „Ne, nebudeme je už potřebovat“. A co s nimi uděláme? Pošleme je všechny do důchodu? Kdepak, pošleme je všechny do šrotu A to bude ten konec padesátníků v Čechách, ale také konec haléřů v Čechách. Padesátník byl totiž poslední českou mincí počítanou v haléřích, poslední mohl být utracen pozdě večer

31. srpna 2008. Ceny se prý nezmění, takže taková houstička, která stála Kč 2.50 bude za tři koruny, ale dvě houstičky budou stále za Kč 5. Takže bude výhodnější kupovat houstičky dvě, tu první za tři koruny, druhou za dvě. Ostatně já jsem si nikdy jednu housku nekupoval, vždy alespoň dvě pletené, pěkně vypečené, s kmínem a krystalky soli, první dny to pro mne byla skutečná pochoutka. Jen bych snad měl dodat, že ten padesátník byl v australské měně šest a půl až sedm centů.

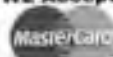
První haléře byly raženy před více než sedmi sty lety a kupodivu v Německu. V Čechách začali razit haléře v první polovině 14. století, byly stříbrné a raženy byly pouze z jedné strany. V roce 1923 byly staženy dvouhaléře. Zbyly tři-, pěti-, deseti- a dvacetihaléře a později se začaly razit padesátihaléře. Jsou mezi námi pamětníci doby, kdy za padesátník jste si mohli koupit noviny, nebo dva rohlíky, udělat dva telefonní hovory nebo koupit známku na dopis. Klesání hodnoty peněz v průběhu posledních sta let si můžeme ukázat na příkladě co jsme si mohli koupit za padesát halěrů: V roce 1914 – 3 litry mléka a čtvrt kila másla, v roce 1924 – vuřt, rohlík a k tomu malé pivo, v roce 1934 – 10dkg pražské šunky, po měnové reformě, kdy nám bolševici vyměnili každému pět set starých za sto nových korun a zbytek ukradli, v roce 1954 – už jen malé pivo s houskou, v roce 1964 – jednu porci gulášové polévky a o deset let později v roce 1974 – už jen kopeček zmrzliny nebo eskymo a v roce 1984 – Rudé právo, v roce 1994 – krabičku zápalek a v roce 2004 – vůbec nic. Nyní zbývá stahnout z oběhu asi 410 miliónů padesátníků. A za nějakých deset let se děti budou ptát: „Tati, co to byl ten halíř“?

www.toyzarama.com.au

KOVAP Buy Czech Toys Online, All the big brands such as Merkur, Kovap and Maly Genius

NACHODI

WE Accept

VISA

KINO PONREPO – SOKOLSKÝ NÁRODNÍ DŮM SYDNEY

Představení se obvykle konají každou třetí neděli v měsíci v sokolském Národním domě v prvním patře 16 Grattan Crescent, Frenchs Forest v 14.00 hodin.

Neděle 19/10/2008 v 14.00 hodin:

HRDINA JEDNÉ NOCI

Bujná fantazie jako základ komických i romantických příhod obyčejného venkovského krejčíka. Oním hrdinou je Florian Svícička, který krom přemíry fantazie se projevuje především zálibou v dějinách středověku a to natolik, že proto zanedbává i práci. S nadšením zastoupí nemocného člena divadelního souboru a sehraje v ochotnickém divadelním představení roli rytíře. Jenže hru pokazí, je s hanbou vyhnán a to je začátek neobvyklého dobrodružství. Florian se totiž v lese stane svědkem toho, jak dva rytíři stínají mladou dívku. Ukáže se, že šlo o natáčení filmu a když filmaři zapomenou "na place" dublérku Hanu, která zastupovala slavnou hvězdu Elvíru, stráví s ní noc na hradě. Později, když je vyhozen z práce, vydá se do Prahy, aby ji našel. Protože však nezná její jméno, zabloudí omylem do vily Elvíry, kde najde rozepsaný milostný dopis, o kterém se domnívá, že je určen jemu. Čeká ho však kruté probuzení, když se Elvíra vrátí a bez dlouhých řečí ho vyhodí. Smutný krejčík, který přišel o všechno i naději, se ukryje ve zřícenině hradu. Tady ho však čeká malý zázrak.

Režie: Martin Frič. Hrají: Vlasta Burian, Jaroslav Marvan, Světa Svozilová, František Černý, František Filipovský, a jiní.

Neděle 16/11/2008 v 14.00 hodin:

PŘÍPAD PLATFUS

Televizní komedie s hořkým podtextem o jednom soudním případě, který prověřil lidské charaktery, má všechny klady talentu autora námětu a scénáře Zdeňka Svěráka. S humorem a s porozuměním vypráví příběh bývalého učitele Moutelíka (V. Brodský), který se dostal před soud kvůli pohlavku, uštědřenému synovi z prominentní maloměstské rodiny, svému bývalému žáku, poté, co ho na ulici urážel. Kluk, který v té chvíli seděl na zábradlí, z něho spadl přímo pod kola projíždějícího motocyklu a byl vážně zraněn. Proces dostane začínající právnička (Z. Bydžovská), která pozná v Moutelíkovi charakterního člověka a proto se pokouší starého učitele obhajovat, ale setkává se s nezájmem ze strany svědků, protože kluk je synáčkem vlivného občana města. Nicméně pomůže starému učiteli znovu získat lidskou důstojnost, i když po právnické stránce je proces neúspěšný. Režie: František Filip. Hrají: Zuzana Bydžovská, Vlastimil Brodský, Ota Sklenčka, Jaromír Hanzlík, Jana Dítětová, Martin Růžek, Josef Abrhám a jiní.

**Kino Ponrepo bude mít prázdniny od prosince do ledna.
TĚŠÍME SE NA SHLEDANOU V ÚNORU 2009.**

Útěk z Terezína Ivo Pšeničný - Penn

Probouzím se, někdo mnou usilovně třese. Je to táta a říká: "Vstávej, oblékni se, jedeme do Terezína pro mamku!" Třesou se mi rozčilením kolena, je mi 13 let a jsou 2 hodiny ráno čtvrtého května Léta Páně 1945, v Praze.

Za svitání vystupujeme z vlaku na nádraží v Bohušovicích a vydáváme se pěšky k Terezínu - bývalé vojenské pevnosti, předělané nacisty na sběrný židovský koncentrační tábor a vězení pro politické vězně v "Malé pevnosti". Cestou se od táty dozvídám, že dostal zprávu od svého informátora o pálení SS archivů a odchodu jednotek SS z Terezína. Uvnitř prý převzala správu německá armáda - Wehrmacht a venku hlídají čeští četníci. Blížíme se velice opatrně k objektu tábora, kolem se povalují spousty spálených a ohořelých papírů - pozůstatky nacistického archivu, větrem rozvátých z komínů na všechny strany. Tu se před námi objevuje drátěný plot; slyšíme blížící se kroky a schováváme se za hustým křovím. Přechází dvojice četníků v zelených uniformách s puškami v rukách. Mizejí a my běžíme k plotu. Táta mne vysazuje na vrchol plotu, uvnitř se shromažďuje několik vězňů a pomáhají nám přes plot a dovnitř.

Na žádost otce někdo běží vyhledat maminku a ta se zanedlouho objevuje před námi. Je vyhublá a pobledlá, vrháme se jeden druhému do náručí po čtyřletém odloučení a neexistují slova, která by mohla vystihnout to, co prožíváme. Maminka je ošetřovatelkou v táborové "nemocnici", díky známému lékaři. To ji zatím zachránilo z několika transportů do vyhlazovacích táborů. Ale mohla jen bezmocně přihlížet, jak byl její otec (můj milovaný děda) a bratr Ada nahnán do dobytčáku odjíždějícího do Buchenwaldu, aby o nich už nikdy neslyšela. Ale vrátme se zpátky k terezínskému plotu. Maminka nás provází táborem. Vidím místní policisty z řad vězňů v černých uniformách, míjí nás dřevěná dvoukolová kára označená lebkou se zkříženými hnáty a nápisem Typhus, naložená mrtvolami a tažená vězni. Začíná rádit epidemie tyfu, nejsou léky a lidé umírají. Vidíme "obchody" se zaprášenými prázdnými výklady. Před příjezdem hodnostářů Mezinárodního červeného kříže je Němci naplnili zbožím a vězňové "nakupovali" platíce speciálně vytištěnými terezínskými penězi. Po odjezdu Červeného kříže se zboží muselo vrátit.

Pak je tu krematorium s vysokým komínem plivajícím černý hustý kouř do šedého nebe, konec mnohých životů. Procházíme "Hanoverské kasárny" - obrovské místnosti s dřevěnými palandami až do stropu; stovky lidí, jeden na druhém, zoufalé vystrašené oči bez naděje. Pak pokojíček v nemocnici, kde bydlí mamka s třemi kolegyněmi - ošetřovatelkami. Všeobecné představování, překvapuje mne, že se nikdo nediví, kde jsme se tu vzali. Dostáváme dvě nouzová lůžka na přespání. Jdeme se umýt. Koupelna sestává z půdy s obrovskou kulatou dřevěnou kádí asi 10 metrů v průměru, plnou studené vody. V zimě prý je voda zamrzlá a musí se prosekávat. V noci moc nespím, trochu páchnoucí a hodně štiplavá pokrývka a předchozí vyprávení o krysách ohryzujících spícím nosy, spánek nepřivolává.

Je ráno pátého května. Zařazujeme se všichni tři do pracovní kolony, která pod dozorem německých vojáků odchází z lágru ven obdělávat políčka se zeleninou pro nutnou výživu vězňů. Každý dostáváme motyčku, kolona vychází pod zdviženou závorou. Ozbrojená hlídka u brány bedlivě prohlíží každou řadu. Jsem si jist, že okamžitě poznají, že tam nepatříme, postaví nás ke zdi a zastřelí. Ale vycházíme bez potíží branou ven a pochodujeme cestou vinoucí se podél plotu. Jeden voják v čele a druhý vzadu. Podle připravené domluvy se vpředu několik vězňů začne hádat, vzniká potyčka. Voják ze zadu běží dopředu dělat pořádek, my tři okamžitě utíkáme s bušícím srdcem schovat se za keře. Je to neuvěřitelné, ale podařilo se nám to, kolona mizí v dáli a my jsme na svobodě !

Vykračujeme krásným májovým ránem zpět do Bohušovic. Na rozcestí postarší člověk vykopává německý nápis a hází jej do pole. Volá na nás, že je revoluce a s Němci že je konec. Nevěříme, ale vcházíme do Bohušovic a opravdu; všude vlají československé vlajky, strhávají se německé nápisy, děvče nám připíná na klopy trikolory.

Nádraží; přijíždí vlak na Prahu; nastupujeme.

Několik mužů strhává skupině nenáviděných Hitlerjugend hákové kříže, dýky a vydává je z vlaku. Rozjíždíme se, po chvíli vlak náhle zastavuje v polích, průvodčí křičí: "Letadla, všichni pod lavice!" Ozývá se kulometná střelba, ležím na špinavé podlaze

pod dřevěnou lavicí. Ve stěně přede mnou se objevují otvory plné třísek, kudy proletěly kulky. Nikdo není zraněn, vlak sebou trhne a pokračuje v jízdě. Na malé zastávce uprostřed velkého parku "Stromovka" je nám řečeno, že vlak dále nejede, všude v Praze se bojuje, musíme vystoupit. Držíme válečnou poradu. Domů na Vinohrady dnes pěšky nedojdeme. Rozhodujeme se jít k otcově sestře do Libně a tam přenocovat. Vydáváme se na cestu temnou Stromovkou, je zataženo, černé mraky a mží. Několikrát narážíme na ozbrojené skupiny a střelbu; nelze rozeznat zda jsou to Němci nebo naši, a tak se jim vyhýbáme. Vycházíme z Parku kolem Veletržního paláce přes tak zvaný Malý Berlin, čtvrť moderních domů, zabraných během války Němci. Lidé nás varují před německými ostřelovači na střechách. Dostáváme se na Štrosmajerovo náměstí. Kolem kostela na trávě leží řady mrtvých německých vojáků. Ocitáme se v dlouhé ulici někde u jatek, po obou stranách tovární zdi táhnoucí se do nekonečna. Nalétává na nás německé tryskové letadlo "švalbovka", střílí z kulometu a kulky létají po dláždění před námi. V tom se objevují ve zdi dveře, vrážíme do malé vrátnice, která je v tu chvíli naší spásou.

Pokračujeme v cestě a vstupujeme do domu kde bydlí teta s rodinou. Trávíme nepohodlnou noc ve sklepě schováni s nimi a ostatními obyvateli domu před střelbou na ulicích.

Ráno se vydáváme na další pouť bojující Prahou. Ztěží kdy zapomenu na cestu přes holý vrch kolem michelské plynárny, kde nás varují: „Nechodte tam, zastřelili tam už tři lidi.“ Ale my projít musíme a procházíme bez úhony. A už tu je Jičínská ulice, přes Floru a vítá nás klid a poměrné bezpečí našeho bytu, po dvoudenní anabasi z jednoho konce Prahy na druhý, uprostřed povstání.

Následující den mě volá do služby Junák. Pracovali jsme ilegálně pod hlavičkou Klubu českých turistů. Ted' si hrdě našíváme po domácku z prostěradel vyrobené skautské lilie a jdeme zásobovat potravinami, léky a municí naše bojovníky, obléhající německou posádku usazenou v budově gymnasia na Lobkovicově náměstí. Po několika dnech Němci kapitulují, jsme opět svobodní a věříme, že naše útrapy skončily navždy.

Netuším, že za pouhých 6 let můj táta bude komunisty uvězněn bez viny a bez soudu v jednom z mnoha táborů v Jáchymově a bude nucen dolovat uranovou rudu pro Sověty. Že ho tam pojedou hledat, ale nenajdu ho, že se po dvou letech vrátí se zlomeným srdcem a zemře na srdeční záchvat ve věku 49 let.

Ale to už je další kapitola. A jako Jiří Menzel ve své knize mohu i já dodat jenom - tak nevím.

Únor 1948 a Benešovo váhání

Mikuláš Čtvrtník 17-2-2008 radio.cz

Uplynulo šedesáté výročí únorových událostí roku 1948 v Československu, kdy komunisté završili svoji cestu k moci. V dnešních Historických obzorech si připomeneme dění oněch dnů. Dozvíte se například, jak a proč se tehdy změnil postoj prezidenta Beneše ke klíčové otázce přijetí či nepřijetí demise nekomunistických ministrů.

Komunistické převzetí moci se připravovalo delší dobu. Vyvrcholení nastalo v únoru roku 1948. Nekomunističtí ministři v Gottwaldově vládě uložili ministru vnitra Noskovi, aby zastavil plánované přemístování obvodních velitelů Sboru národní bezpečnosti v Praze ve prospěch komunistů. S napravením poměrů v Bezpečnosti spojili nekomunistické strany otázku svého dalšího setrvání ve vládě. Václav Nosek však odmítl podřídit se nařízení vlády a ministři tří nekomunistických stran podali 20. února demisi. Tato demise se pak stala impulsem pro Gottwalda a celé komunistické vedení, aby spustili akce na převzetí absolutní vlády v Československu.

Václav Nosek, foto:ČTK

Oslovili jsme docenta Jiřího Kociana z Ústavu pro soudobé dějiny Akademie věd ČR s otázkou: jak to, že nekomunističtí ministři netušili, co se bude po podání demise odehrávat?

J.V.Stalin a K.Gottwald

„Myslím si, ale nejenom já, že se domnívali, že jde o vyřešení vládní krize. Nepřipustili si, že jakmile vstoupí do řešení vládní krize tímto způsobem, tedy podáním demise, že tím uvolňují prostor pro komunisty, kteří se rozhodli v momentu té demise využít situace a řešení o vládě a jak to bude dál ve vládě se rozhodli spojit i s řešením celkové politické situace.“

Možná méně známá okolnost je, že Gottwald původně neplánoval využít možnou vládní krizi pro převzetí moci v zemi komunisty. Boj o moc hodlal svést až během dalších voleb v Československu. Měl na Gottwaldovu změnu plánu a na urychlení boje o převzetí moci v zemi vliv také Sovětský svaz?

„Ano, je to tak. Samozřejmě tady byl silný impuls ze strany Sovětů. 19. února přiletěl do Prahy velvyslanec Zorin (později náměstek ministra zahraničních věcí SSSR). A přestože nikde to není písemně dokumentováno, podle záznamů a podle svědectví víme, že přivezl od Stalina

vzkaz, aby komunisté nečekali a urychlili převzetí moci a využili té situace, která v Československu spěla ke krizi tak jako tak.“

Poté, co nekomunističtí ministři podali demisi, spustili komunisté tlak na Beneše, aby demisi přijal a jmenoval nové ministry, ovšem již takové, kteří by vyhovovali komunistům. Jejich požadavky Gottwald formuloval v projevu na Staroměstském náměstí den po demisi, 21. února roku 1948: *„Navrhujeme, aby za odstoupiвш́i ministry byla vláda doplněna novými lidmi, kteří zůstali věrní původnímu duchu Národní fronty, jak se tato vytvářela ve společném boji proti cizáckým vetřelcům a ve vítězném dni revoluce.“*

Stanovisko prezidenta Beneše k otázce, zda přijmout či nepřijmout demisi, se v průběhu dní měnilo. Ještě v sobotu 21. února a v neděli 22. února, kdy byl Beneš na zámku v Lánech, uvažoval o tom, že by mohl odmítnout demisi, vyvinout tak tlak na komunisty ve vládě a uspíšit tím cestu k možným předčasným volbám, ve kterých by úspěch komunistů vzhledem k jejich klesajícím preferencím rozhodně nebyl zaručen.

Pak však komunisté spustili řadu nátlakových akcí, mezi nimi zakládání akčních výborů Národní fronty, svolání sjezdu závodních rad či pokyn Bezpečnosti, aby provedla prohlídky v sekretariátech nekomunistických stran. Beneš tomuto tlaku komunistů podlehl. Přesto se ještě jednou na krátkou dobu vrátil k přesvědčení nepřijmout demisi a odolat komunistickému tlaku. Jiří Kocian upřesňuje, co k tomu Beneše vedlo: *„Ještě když měl zprávy, signály z vedení ne-*

Staroměstské náměstí únor 1948

Na 130.000 rolníků přijelo do Prahy manifestovat

Náš venkov stojí za lidovou demokracií a proti rozkolníkům

Dělník za rolníka, rolník za dělníka, a tam se svět hne, kam se tato síla napře!

Rolníci slibují: Zajistíme výživu národa!

Již od pátku, hlavně však na celou sobotu až do neděle 29. února, vstěly do Prahy a okrajů a po ulicích prody rolníků a celá republika. V neděle 29. února na Staroměstském náměstí v Praze byla

bláží nové vlády Klementa Gottwalda, sděluje podoba venkovské společnosti. Když přicházel předseda vlády Klement Gottwald a ministr zemědělství J. Dušek, byli venkovští rolníci jako první, kteří se postavili k němu.

Noviny z února 1948. foto: ČTK

komunistických stran, že za ním stojí a že jsou ochotny zaktivizovat Sokola a Orla jako dvě největší branné organizace, které měly blízko k nekomunistickým stranám. Beneš jakoby ožil a znovu odpoledne 23. února sdělil Gottwaldovi, že demisi nepřijme a že je potřeba se vrátit k jednacímu stolu, na což ovšem Gottwald tehdy neslyšel. Gottwald mu naznačil, že jsou i jiné prostředky, jak krizi řešit, než jenom politické vyjednávání a vyčkávání.

Jakých 'jiných prostředků' se mohl Beneš ze strany komunistů obávat? „On se obával občanské války, krveprolití v Československu, i případného zásahu Sovětů, kteří stáli připraveni na hranicích.“

Prezident Beneš 25. února přijal demisi nekomunistických ministrů, stejně jako návrh nové vlády, předložený Gottwaldem. „Občané, občanky, soudruzi, soudružky. Právě se vracím z Hradu od prezidenta republiky. Dnes ráno jsem panu prezidentu republiky podal návrh na přijetí demise ministrů, kteří odstoupili 20. února tohoto roku. A současně jsem panu prezidentu navrhl seznam osob, kterými má být vláda doplněna a rekonstruována. Mohu vám sdělit, že pan prezident všechny mé návrhy, přesně tak, jak byly podány, přijal.“

Následovalo dlouhé a smutné období komunistické vlády v Československu, jejíž důsledky neseme až dodnes.

Edvard Beneš

V těžkých dobách bojů o Slovensko (Pokračování 10)

Pro Věstník upravil podle textu českého historika Pavla Kuthana Bořek Šindler

Na papíře mohlo sice být Slovensko hned po první světové válce součástí Československa, avšak skutečnost byla podstatně jiná. Maďaři nehodlali vydat Slovensko – v jejich slovníku to byly Horní Uhry – bez boje a ještě v lednu 1919 byla například Bratislava pevně v rukou Maďarska. Do poválečných bojů o Slovensko zasáhli nejprve čeští Sokolové a jiní dobrovolníci z Čech a Moravy – a člověku se dere na mysl otázka, zdali by bývali šli bojovat o Slovensko, kdyby byli tehdy tušili jak bude jejich úsilí hodnoceno v budoucnosti, pokud vůbec bude vzpomenuáno – a k ním se později připojili českoslovenští legionáři. Nejprve italská, ještě koncem roku 1918 pod velením italského generála Piccione, a počátkem roku 1919 francouzská pod velením francouzského generála Hennocquea. Tak se podařilo alespoň vojensky zajistit slovenské území do prvních měsíců roku 1919. Situace byla ztížena i tím, že po tisícileté okupaci a národního utlačování Maďary plápolal duch slovenského národního uvědomění v těch letech jen slabounkým plaménkem a sliby maďarské vlády o slovenské autonomii na mnoha místech také působily určitý rozvrat. Sotva se však uskutečnilo vojenské zajištění slovenského území, vypukla v Budapešti bolševická revoluce podle sovětského vzoru pod vedením Bély Kuna a jedním z prvních činů tohoto komunistického režimu byl nový vojenský útok na Slovensko, s cílem vytvořit tam sovětskou republiku – samozřejmě pod kontrolou Maďarů.

Podle organizačního výnosu Ministerstva národní obrany z dvacátého března 1919 byla nová československá armáda rozdělena na dvanáct pěších divisí, z nichž tři měly být na Slovensku a jedna na Podkarpatské Rusi. Legionářské jednotky byly na Slovensku rozděleny tak, že v západní oblasti měli působit italská legionáři a ve východní oblasti a na Podkarpatské Rusi francouzská pod velením francouzského generála Hennocquea. Situace na Podkarpatské Rusi byla tehdy ještě komplikovanější než poměry na Slovensku. Tam za maďarského tisíciletého hospodaření nebyly vůbec žádné rusínské školy, obyvatelstvo tam bylo smíšené a Rusíni sami hovořili asi šesti nářečímí. I v českých zemích bylo zapotřebí vojensky zasáhnout proti Němcům v pohraničí, němečtí průmyslníci však poměrně brzy po skončení války nahlédli výhodu příslušnosti k vítěznému státu před marastem panujícím tehdy v poraženém Německu.

V souladu s velením spojeneckých armád a jinými činiteli v Paříži byla v březnu 1919 posunuta na jižním Slovensku demarkační linie k jihu a tak se ocitly na jižním území důležité železniční uzly jižní železnice jako Bánréve, Miškovec, Slovenské Nové Mesto

a Čop. Předpokládal se spořádaný ústup maďarské armády z tohoto nově přiděleného území. Postup na toto nové území byl předběžně koordinován s rumunským vojskem. Rumunsko v té době zakoušelo podobné potíže s maďarskou nevolí vyklidit území Rumunsku přičtené a rumunská armáda pod velením generála Olteanu vyrazila k obsazení onoho území. Rumunsku šlo především o Sedmihradsko se smíšeným rumunsko-maďarským obyvatelstvem

Vyhlášení posunu jižní demarkační čáry na jih – právě usmlouvané v Paříži Edvardem Benešem - zapůsobilo v Budapešti jako jedna z pohnutek k revoluci a jednadvacátého března 1919 se stalo Maďarsko bolševickou republikou podle sovětského vzoru a to během poměrně krátké doby vedlo k útoku Maďarů jak proti Slovensku tak proti Rumunům. Než však k oněm útokům došlo, pokračovali legionáři na Slovensku v zajišťování dalšího drženého území. Tak například došlo čtyřicetkrát k přestřelce mezi československými strážemi a maďarskými jednotkami přes Dunaj u Bratislavy. U Komárna byla koncem dubna napadena československá vojenská stráž částí ozbrojeného místního obyvatelstva, které Maďaři bolševickou propagandou vyzývali k „boji za moc pro dělníky“ se slibem zřízení dělnické republiky rad na Slovensku pod ochranou Maďarska. Několik dní nato se Maďaři pokusili o výpad z Čopu obrněným vlakem do Sutry. Československé vojsko potom též obsadilo na Podkarpatské Rusi Mukačevo.

Ministr československé vlády Slovák dr. Vavro Šrobár a její zplnomocněnec pro Slovensko úřadoval již od počátku roku 1919 se svými referenty v Žilině. Situace na Slovensku byla tehdy katastrofální. Slováci za maďarské éry neměli žádnou universitu ani střední školu s vyučovacím jazykem slovenským. I naprostá většina obecných škol byla na Slovensku maďarská. Úřednictvo bylo také z drtivé většiny maďarské, nebo maďarsky vychované. Když se počátkem roku 1919 podařilo konečně vojensky Slovensko obsadit, vyvstala po vyhlášení republiky rad v Budapešti a po vyhlášení spojeneckou nótou nové demarkační linie nová hrozba maďarského útoku. Ministr Šrobár vyhlásil na Slovensku 25. března stanné právo a počátkem dubna pak na rozkaz ministra národní obrany Václava Klobáče obsadilo československé vojsko území až k nové demarkační linii.

V noci na prvního května zahájili Maďaři silnou dělostřeleckou palbu v okolí Komárna na československé pozice. Využili i husté mlhy a pod ochranou své silné dělostřelby přepravili přes Dunaj na slovenskou stranu několik ozbrojených skupin složených z „dělníků, horníků a rolníků“ z okolí Rábu a Tátatovárose a ti měli být podporováni několika sty maďarskými vojáky. Tyto skupiny na mostě přepadly a zabily československou stráž a postupovaly dále na Komárno. Komárnský vojenský velitel major Basl nařídil pohotovost a požádal o pomoc střelecký pluk legionářů z Nových Zámků. Tak se podařilo zahnat útočící Maďary na útěk. Na československé straně padlo v boji 15 legionářů a dalších 25, včetně důstojníků, jich bylo zraněno. Na maďarské straně byly ztráty mnohem vyšší. Zajetí bolševici byli vyslýcháni, vojenským soudem souzeni a několik jich bylo popraveno. Výsledkem zajatců se také zjistilo, že jeden z nich byl českým komunistou. Maďaři počítali s nechutí legionářů po přetrvané dlouhé válce znovu bojovat a byli šokováni jejich odhodláním vojensky odporovat. Výslech zajatců dále také zjistil, že útok polovojenských jednotek byl proveden s vědomím komunistické vlády v Budapešti.

Pozornost se pak obrátila na dobytí města Miškovce. Před jeho obsazením došlo k největšímu střetu s ustupujícími maďarskými jednotkami u Bánréve a Putnoku a prvního května byl obsazen Sajónszentpeter. Tam došlo k setkání československých velitelů se zástupci města Miškovce, kteří žádali o obsazení města Čechoslováky s odůvodněním, že maďarské jednotky ve městě rabují a dopouštějí se násilností. Mezitím italští legionáři pod velením plukovníka Ciaffiho prorazili maďarskou frontu u Michalan, Legině a Slovenského Nového Města. Maďaři ustupovali přes Sárospatak. Druhého května pak došlo k obsazení města Miškovce. Boje na čas utichly avšak nový maďarský výpad na Slovensko na sebe nedal dlouho čekat. Československé vojsko však nebylo na maďarský útok dostatečně vojensky připraveno. Nicméně maďarská rozpínavost a touha po udržení co největšího kusu předválečného území nebyla uhašena novou komunistickou ideologií a Maďaři se vydali znovu na pochod do „Horních Uher“. Maďarská armáda pak záhy znovu obsadila velkou část Slovenska a v polovině června dosáhla dokonce až polských hranic. Jak již dříve vzpomenu, Poláci sami vznášeli jisté územní nároky na slovenské území v okolí Oravy a Spiše. Pod záštitou maďarské Rudé armády byla v Prešově 13. června vyhlá-

šena Slovenská republika rad. Ta sice neměla dlouhého trvání, a Maďaři byli nakonec donuceni Slovensko vojensky vyklidit, v československých komunistických učebnicích ale zaujímala tato krátká přechodná doba význačné místo. Ne jako pokus Maďarů znovu se zmocnit Slovenska, nýbrž jako světlá, byť kratinká, éra sovětské moci na Slovensku... (Pokračování)

Děs a hrůza nového ruského dějepisu

Jefim Fištejn *MfD*, 2.9.2008

Nevděčná je práce těch, kdo se znova chtějí přiklonit k velkému dubisku - ruské dějiny musí roztrždit nějak tak, aby se staly jejich lásky hodné. Proto prý v roce 1945 Prahu osvobodili Rusové a v roce 1968 okupovali komunisté. A že v dnešním Rusku je komunismus démodé, račte se opět bez obav přiklonit. V Rusku si s touto rozpolceností nedělají hlavu: není se za co stydět, žádní opravdoví komunisté v zemi nikdy nevládli, a tomu málu, co se vetřelo, Stalin včas zakroutil krkem.

K začátku nového školního roku ruští žáci dostali dárek: učebnici Dějiny Ruska v období let 1900-1945. VRSR v ní už není žádným historickým předělem - bolševismus plynule navazuje na carismus, jedno znamenité vítězství střídá druhé.

V předmluvě se dozvíme, že cílem nových školských osnov je „aktualizovat hodnocení našich dějin za účelem posílení státní suverenity“. Stanovený cíl je bravurně splněn. Ministerstvo školství se jistě řídilo nesmrtelným výrokem Vladimíra Putina, že v ruských dějinách nikdy nebyly tragédie a zločiny takového rozsahu jako v amerických.

V knize se školáci dočtou, že počet obětí tzv. Velkého teroru býval dříve záludně přeháněn. Oprávněně lze za oběti pokládat jen úředně popravené, na něž se dochovaly soudní ortely. Tím se počet obětí rázem sníží o řády - nevejdou se mezi ně statisíce a miliony popravených mimosoudně, zemřelých v gulazích nebo odkroutivších si lidovějské, takřka celoživotní tresty.

Byl třeba v sovětském trestním zákoníku takový paragraf 58. Rozvraceči republiky dostávali podle něj „dětské metry“: deset let natvrdo a pět let zbavení práv. Byla mezi nimi nejen technická inteligence, ale také dělníci udaní pro neplnění stachanovských norem nebo zemědělci za paběrkování. Autoři to označují za historickou nezbytnost. Hospodářství potřebovalo inženýry - tož za katr s nimi, tam zahálet nebudou. „Teror je třeba hodnotit jako pragmatický nástroj řešení hospodářských úkolů.“

Během hladomoru v letech 1932-1933 v Sovětském svazu údajně zahynuly pouhé dva až tři miliony lidí. Vyšší odhady jsou prý „politicky motivované“. Tou motivací je míněna žádost Ukrajiny o uznání hladomoru jako genocidy. Moskva žádost odmítla s tím, že „jednání tehdejšího vedení bylo v souladu s dobovým právním vědomím“.

Avšak i v samém Rusku byly na toto téma otištěny desítky vědeckých prací. Až dosud všechny pracovaly s odhady dva- až třikrát vyššími. Stokrát bylo dokázáno a originály tehdejších stranických usnesení a prováděcích rozkazů doloženo, že hladomor byl vyvolán uměle: po obvodu oblastí určených k záhubě byly rozestavěny zvláštní oddíly čekistů střílejících na každého, kdo se pokusil z pekla uniknout. Stovky knih, tisíce fotek, statisíce svědeckých výpovědí... Ale v učebnici se dočteme, že hlad byl vyvolán „nepřízní počasí“.

Nové školské osnovy nachlup připomínají snahy Brežněvových propagandistů rehabilitovat Stalinovu industrializaci. Tehdy sovětská dějepravci dokazovali vlastním občanům a světu, že Stalin se sice občas dopouštěl „porušení socialistické zákonnosti“, ale v zásadě tak konal pro dobro pracujících. Školák, který si osvojí látku, pochopí, že cíl světí prostředky a že teror může být nahlížen jako pragmatický nástroj řešení národohospodářských úkolů. Už teď pro celé období stalinismu prokremelský tisk usilovně zavádí přiléhavější pojem „doba efektivního managementu“.

Nepochybují o tom, že až nová koncepce dějin obsáhne také druhou polovinu minulého století, interpretace vpádu do Československa v roce 1968 také dozná změn v duchu aktuálního úkolu upevnění státní suverenity. Není vyloučeno, že se pilný student, když opustí škamny, bude dmout pýchou na rodnou zemi. Bude to však pýcha na zemi, která nikdy ve skutečnosti neexistovala.

Hodnota peněz je relativní. Tisícovka, o které neví manželka, má podstatně vyšší hodnotu než ta, o které ví.

Není důležité pracovat. Důležité je informovat druhé, že pracujeme.

Podle někoho je nejrychlejší na světě myšlenka, podle druhého zase světlo. Já jsem však přišel na to, že je to průjem! Ještě, než jsem stačil pomyslet a rozsvítit...

Vykřičník, který změkkl, se stane otazníkem.

Víte, co je paradox? Že této blbě době se bude za pár let říkat staré dobré časy!

Svými chybami se člověk učí, na cizích si buduje kariéru.

Chceš si žít jako prase v žité? Buď svině!

Kdyby byli muži takovými dokonalými milenci, jak o sobě tvrdí, neměly by ženy čas se ani ucesat.

Všichni chtějí vaše dobro. Nedejte si ho vzít.

Ředitel je člověk jako každý jiný. Akorát o tom neví.

Nedělej si starosti s tím, co si o tobě myslí ostatní. Ti mají dost starostí s tím, co si o nich myslíš ty.

Vzkaz řidičům: lepší je být doma až v šest, než v márnici už o půl šesté.

Vydělávej peníze jak můžeš! Dokonce i poctivě, když není jiné východisko.

Seděla jsem v čekárně svého nového zubaře a prohlížela si to tam. Zahlédla jsem i diplom, který uváděl celé jméno svého majitele. Najednou jsem si vzpomněla - vysoký, hezký, tmavovlasý kluk stejného jména se mnou chodil na gympl, už je to nějakých 40 let. Že by to byl tentýž chlapík, na kterého jsem tehdy měla tajný zálsusk?

Když jsem ho však uviděla, rychle jsem podobné myšlenky zahodila. Tento téměř plešatý, prošedivělý muž s vráscitým obličejem, ten byl příliš starý, než aby mohl tehdy být mým spolužákem. Nebo - že by? Poté, co mi prohlédl zuby, jsem se ho zeptala, jestli nechodil na gymnázium Klementa Gottwalda.

"Ano. Ano, chodil jsem tam. Byl jsem jedním z nejlepších," zapýřil se.

"A kdy jste maturoval?" zeptala jsem se.

Odpověděl: "V šedesátém šestém. Proč se ptáte?"

"Tak to jste byl v mé třídě!" Prohlásila jsem nadšeně.

Pozorně si mě začal prohlížet.

A pak se ten hnusný, starý, vráscitý chlap zeptal: "A co jste učila?"

Přijde manželský pár do čínské restaurace. Usadí se, přiběhne čisnice: "Co si dáte? Máme kočičí nožičky, psí steaky..."

Žena se zhrozí: "Ježkovy voči!"

"Výborná volba madam"

Dcerka se dívá na maminku, jak si nanáší pleťovou masku.

"Proč to děláš?" ptá se ji. - "Abych byla krásná!" odpoví maminka.

Za chvíli si masku sundává a dcerka se ptá: "Vzdáváš to?"

PERLY A PERLIČKY - sokolské i nesokolské

Několik stovek lidí si ve středu 3. září v Sezimově Ústí připomnělo **60. výročí úmrtí druhého československého prezidenta Edvarda Beneše**. Pietního aktu u jeho hrobu se zúčastnil i prezident Václav Klaus. Podle něj bylo Benešovou snahou prosazení a uhájení nezávislosti a svobody Československa, i když nakonec nebyl schopný najít účinnou obranu a podlehl náporu dvou totalit 20. století:

"Edvard Beneš byl osoba, která prožila strašlivě těžké chvíle naší země, úspěchy na straně jedné, obrovské prohry na straně druhé. Že to kde kdo viděl jinak, že si kde kdo myslel, že to mělo být jinak, to je naprosto jasné.

Úvědomte si, že ten člověk to řešil v reálném čase, to rozhodnutí se muselo udělat teď, v tuhle chvíli, do odpoledne, do večera, a takové ty silácké řeči o tom, co by se bylo bývalo dalo udělat, kdyby... To, já myslím, že je třeba rezolutně odmítat."

Podle Václav Klause by měl Edvard Beneš zůstat v paměti jako velký státník, díky němuž bylo Československo dvě desetiletí suverénní zemí. Za velkého státníka považuje Beneše i premiér Mirek Topolánek, který o něm ve svém projevu hovořil jako o *"pilném, vzdělaném a přemýšlivém politikovi"*.

Benešova vila v Sezimově Ústí zůstane vládní, ale více se otevře veřejnosti. Nyní je v rekonstrukci, která je plánována do května příštího roku. Pak si ji budou moci lidé prohlédnout vždy o jednom víkendů v měsíci a zahrada bude veřejnosti otevřená trvale. Projekt rekonstrukce vily představil v Sezimově Ústí premiér Mirek Topolánek.

Malé Irsko si troufalo zavrhnout i nový návrh ústavy Sjedenocené Evropy. Jak víme, i český prezident Václav Klaus chová jisté výhrady a tyto jeho výhrady nelze prostě ignorovat. Oni by také jednou mohli ti evropští giganti ty menší členy převálcovat. Pokud bude Brusel třeba Čechům nařizovat nepěstovat řepu cukrovku a usnadnit tak dovoz cukru z cukrové třtiny ze zámoří, Čechům to nijak pod nos nepůjde. Je tedy třeba Klausovy výhrady dobře promyslet a republika by se neměla vrhat střemhlavě do bruselského objetí.

Dovídáme se, a to z květnového/červnového čísla Českého dialogu, že náš pan **velvyslanec Juraj Chmiel je autorem knihy o dnešní Nigérii** „Hrob bílého muže“. Knihu vydala Mladá fronta a její autor je vystudovaným afrikanistou. Pracoval, podle Dialogu, v řadě zemí subsaharské Afriky a je tedy autorem hluboce zasvěceným. Plný název knihy je „Hrob bílého muže aneb Afrika skutečnosti a snů“ a ten – jak se zdá výstižně – vyjadřuje názor autora na osudy Evropanů v západní oblasti Afriky. Pan velvyslanec jako turista, vědec, pracovník OSN a český diplomat v oné části globu pracoval i cestoval. Britští koloniální úředníci bývali prý v tato místa posíláni za trest.

Jak potvrzuje zpráva z českého generálního konzulátu v Sydney, americká ministryně zahraničí Condoleezza Rice a český ministr zahraničí Karel Schwarzenberg podepsali v Praze v červenci **smlouvu o umístění radaru protiraketové obrany na českém území**. Není to však poslední slovo v této záležitosti. Americko - česká dohoda vstoupí v platnost teprve po schválení českého parlamentu a po jejím podepsání

českým prezidentem. Odmítnout schválení této smlouvy českým parlamentem by se prakticky rovnalo udělení políčku státu, který se v roce 1918 eminentně zasloužil o obnovení české samostatnosti a jehož zásluhou se také rozpadlo kremelské samodržaví. Udělení takového políčku českým parlamentem není veak dnes pravděpodobné a podpis presidentův na sebe jistě nenechá dlouho čekat. Doufejme.

Když před nějakými těmi dvěma sty léty přistávaly u sydneydských břehů lodě plné zločinců odsouzených ku ztrátě svobody v daleké britské kolonii, Austrálii, bylo mezi nimi i plno vězňů politických, tedy irských vzbouřenců, katolíků. Ti, jako političtí vězňové, tvořili mezi trestanci sem dováženými jakousi trestaneckou aristokracii, Angličané je však házeli do stejného pytle s opravdovými zločinci. V té době být katolíkem - irským či neirským - nebylo právě nejlepší visitkou pro život v hranicích britského imperia. Na katolíky měli tehdy ještě britští vládcové spadeno a ani dnes nesmí být britský mocnář katolického vyznání. Kdo by se byl tenkrát před těmi dvěma sty či kolika léty nadál, že v červenci roku 2008 se bude konat v Sydney **světový kongres katolické mládeže**, jemuž bude kromě papeže samotného přítomno několik set biskupů, arcibiskupů, kardinálů a statisíce mladých lidí z celého světa, že bude v Sydney sloužena největší katolická mše vůbec kdy konaná na australské pevnině a že se Sydney stane dějištěm manifestace světové síly katolické církve, kdysi v Austrálii sotva trpěné. Avšak došlo k tomu a stalo se to. A Sydney, do níž byli kdysi irští katoličtí rebelanti dopravováni jako zločinci, se ve své plné kráse objevovala po celý týden na obrazovkách po celém světě - už ne jako odpadiště vhodné pro britský „plevel“ ale jako největší město Australské Federace a jako skvělá perla britského Společenství národů...

Nesmíme přece dopustit, aby Věstníku unikla zpráva o triumfu českého ženského půvabu. Pokud to ještě nevíte, slyšte, slyšte, slyšte. **Soutěž krásy** k šampionátu EURO 2008 **vyhrála Češka** Dominika Hužvárová, když svou krásou porazila patnáct dalších krasavic ze zemí fotbalového šampionátu. A počátkem června se stala tato česká kráska Miss EURO. Nu prosím, pak že jen sportovci.

Koncem července došlo k pamětihodné události. Příležitost k ní dalo **rozloučení českých poutníků se Sydney**. Bylo jich zhruba nad dvěstě a v rámci poutě navštívili v Melbourne i „Šumavu“, oblíbené výletní místo tamnějších sokolů. Sydneyjské rozloučení potom po jejich návratu probíhalo formou slavnostní české mše sloužené ve Strathfieldu v kostele svaté Marty dvěma českými biskupy, také poutníky, a kcelebrována několika českými kněžími. Kostel byl českými poutníky naplněn - a člověku se na rty derou slova „až k prasknutí“ - a slyšeli jsme i „poutnický“ pěvecký sbor první třídy za doprovodu dvou kytar a houslí. Poděkování se dostalo všem, kteří se tak či onak zasloužili o úspěch této české poutě do Austrálie na sjezd katolické mládeže za papežem nebo i jinak, a vyznamenáni byli i pánové Kolařík a Matýsek za činnost Orla. Promluvil také český velvyslanec v Austrálii Juraj Chmiel.- Skoro dvacet českých poutníků také trávil jednu noc v sokolovně, kde, jak se zdá, si především libovali v možnosti použití sprch.

České **kino Ponrepo** uvedlo v červenci další film s Vlastou Burianem „Přednosta stanice“ vyrobený již za okupace. Vlasta Burian v něm jistou komickou náhodou vystupuje jako „náhradník“ skutečného přednosty jedné menší železniční staničky v Čechách a kromě dvojjazyčných titulků není film nijak poznamenán okupační problematikou. Jak známo, Burian se za okupace zpronevěřil - bohužel - jako jeden z herců okupačních filmových záběrů pod názvem „Hvězdy nad Baltimore“, v nichž byl korigován československý exil za druhé světové války a zejména Jan Masaryk a to Burianovi po válce vyneslo několikaleté odstavení jako herci a komikovi.- V srpnu jsme se v Ponrepu těšili výbornou filmovou komedií Kulový blesk, s mnoha známými herci. A znovu jsme se přesvědčili, že plánovat do budoucna má své meze a svá

úskalí. V tomto konkrétním případě se plánovala vzájemná výměna bytů několika rodin a ukázalo se, že tak odvážný manévr nebyl maličkostí. Jednu z hlavních rolí hraje Hrušínský jako nekompromisní organisátor celého podniku. Thema filmu i jeho zápletky a potíže s plánováním se daly dobře vztáhnout na nemožnosti a paradoxy komunistického plánování. Jinak je Kulový blesk prost jakékoli ideologie, přestože jako celek působí jako výsměch samé podstatě ideologii přehnaného plánování. Film byl vytvořen ještě za éry všemocného státního idiotismu zbožňování plánů všeho druhu. Bratru Petru Čermákovi budiž za uvedení tohoto filmu připjata na hrud' zlatá.

Srpnový **program Českého Orfea se zaskvěl** dvěma sice zcela nesourodými „číslly“ – avšak obě byla prvotřídní a obecenstvem zaslouženě oceněna vřelou a hlučnou pochvalou. V první části jsme byli zasvěcováni do kouzel koncertních vystupování světových houslistů dvacátého století, jako byli Kreisler, Oistrach, Menuhin a jiní a vše bylo prošpikováno odbornými a zasvěcenými výklady. V druhé části programu jsme se pokochali oslavou padesátiletých „narozenin“ Opery, tedy společnosti opery pořádající, v němž účinkovali přední australští zpěváci, operní orchestr a operní sbor. Arie z oper i operet byly skvěle vybrány, nastudovány a provedeny a obecenstvo Orfea bylo všim unešeno právě tak jako diváci v sydneyjské Opeře programu naslouchající. Toto srpnové nedělní odpoledne si zasluhuje obzvláštní pochvaly výběru vhodných námětů bratrem Ivem Pšeničným.

V srpnu **zemřel devětaosmdesátiletý Alexander Solženicin** a v Moskvě mu byl vypraven velkolepý pohřeb. Zasloužil si takového konečného uznání. Po deseti letech věznění v severosibiřském Gulagu se dostal na svobodu, a napsal několik knih v nichž podrobně popsal život vězňů stalinského režimu. Podařilo se mu odejít na Západ, žil dlouhá léta ve Spojených Státech a několik let před smrtí se vrátil domů do Ruska. Napsal i obsáhlou knihu „August 1914“, která analyzuje poslední tři roky carského Ruska a je vlastně úvodem k bolševickému převratu. Spolu s další Solženicinovou knihou „Lenin v Curychu“ se čtenář dopátrává událostí, které předcházely jedné z nejpříšernějších kapitol lidské historie.

Všichni dobře známe české rčení, že činí-li dva totéž, nemusí to být totéž. To se znovu teď potvrzuje v souvislosti se **zatčením srbského vlastence Karadžiče** a jeho vazbou v Haagu. V Africe by se například dalo postavit před soud hned několik potentátů, kteří mají nesporně na svědomí statisíce lidských životů. Ti jsou nicméně na svobodě. Američanům i Západoevropanům neustále uniká ten jugoslávský kontext. Byli to Chorvatí kdo počali rozbíjet Jugoslavii a napadat jugoslávskou armádu. Ta se bránila a bránila celistvost státu. Kromě Chorvatů napadli jugoslávské vládní vojsko i albánští mohamedáni – a jak víme, Chorvatí byli za poslední světové války náruživými stoupenci a spojenci Hitlera, právě tak jako jugoslávští mohamedáni... Jak také dále víme, během soudního jednání zemřel v haagském vězení obviněný leč neodsouzený Milošević. Dovede si dnes někdo představit, jak se může dostat v Haagu Karadževićovi nestranného soudu, když už byl vlastně dávno světovými medií souzen a shledán vinným?

Už **čtyřicet let uplynulo od chvíle kdy sovětská vojska bratrsky napadla a okupovala Československo**. Této neblahé události vzpomínáme i my v Australii každým rokem. Letos nás příjemně překvapil náš pan generální konsul Vít Kolář ve spolupráci s paní Evou Durnovou – uspořádali totiž velmi důstojnou „vzpomínku“, nebo spíše upomínku na ony události formou koncertu konaného v Great Hall sydneyjské university za hojně účasti „postížených“ i jejich hostů. Ve skvěle uspořádaném koncertu účinkovala slovenská zpěvačka Sylvia Virágová s dalšími umělci – flétnisty, hobojisty, houslisty, zpěváky i klavíristy. Snad jen jedním negativním průvodním úkazem zůstává chlad oné síně a nebyt' povzbudivého programu bylo by se nachladilo jistě mnohem více zaskočených přítomných. - Události z roku 1968 byly též vzpome-

nuty v nám dobře známých místnostech klubu North Ryde, kde uspořádaly „vzpomínkový“ večer Sokol, slovenský Lidcombe Club a Československý Country Club pod taklovkou paní Edity Berntsenové, se společenským programem. Snad nejpozoruhodnější na tomto večeru bylo, že ona tři tělesa byla vůbec schopna uspořádat společný večírek – a za to asi zasluhuje zlatou medaili právě paní Berntsenová.

Neměli bychom v tom závalu osmičkových dat zapomínat ani na onu památnou **pražskou defenestraci z roku 1618**, jíž prakticky započala v Evropě třicetiletá válka. Jak to už v Čechách chodívá byla ta defenestrace vlastně nedobře připraveným politickým aktem, v onom případě aktem českých nekatolických stavů s následnou volbou kalvinisty a naprostého neznalce českých poměrů a jaksi udiveného cizince Friedricha Falckého na český trůn. Ten byl ovšem již dokonale obsazen Habsburky a není divu, že neuvážená volba kalvínského protikrále Habsburky nijak nemohla nadchnout. Rozhlédli se po přátelích a s jejich pomocí bitvu na Bílé Hoře vyhráli a protikrál Friedrich, „zimní král“, sám vzal nohy na ramena. Důsledky onoho neuváženého a špatně zaranžovaného činu nekatolických stavů pak byly pro české utrakvisty nedozírné – popravy na Staroměstském náměstí, exil, konfiskace majetků – nu, však to to i všechno dosti dobře známe. Nejdříve si Češi sami na trůn svou vlastní volbou dosadili Habsburky a o sto let později nebylo snadné takovou volbu odčinit. Pozor tedy na ty defenestrace – dvakrát měř a řež opatrně a promyšleně, pokud chceš vůbec řezat.

Že **svět se nechá opít rohlíkem** poměrně snadno a poměrně lacino dotvrdila již berlínská olympiáda v roce 1936. Svět tehdy prostě ignoroval německé koncentrační tábory, horečné německé zbrojení a další systematické porušování mírových smluv. Letošní olympiáda v Pekingu také proběhla s vynikající organizací a oslňující výpravou. Svět prostě ignoroval desítky milionů politických vražd, uchwácení Tibetu, čínské věznice pro politické vězně – nu prostě nic nového pod sluncem. Svět chce být klamán – ať tedy klamán je, praví stará latinská moudrost. Češi se na srpnové pekingské olympiádě vyznamenali snad hlavně tím, že střelkyně Kateřina Emmonsová docílila na ní vůbec jako první účastnice zlatou medaili a předběhla tak Číňany, Američany, Rusy a jiné sportovní kolosy. Barbora Špotáková byla pak první v hodu oštěpem. Jinak byly české výkony ve srovnání s Austrálií poměrně chabé. Ty tam jsou doby, kdy Věra Čáslavská kralovala kladině nebo kdy štrekař Emil Zátopek udivoval svět svými běžeckými zázraky. Například v basketbalovém utkání s australskými děvčaty hrály Češky jen jakoby nemastně neslaně a chovaly se nějak tak jako se chová dnes česká vláda, tedy jako když se chce a nemůže. Nebo ještě spíše jako když se nechce a nemůže se. Austrálie naopak excelovala a dobyla pěknou kopicu zlata, a to i v těch disciplínách, kde to nečekala, třeba v mužském skoku s desetimetřové věže. Jinak zlata dosáhla především australské děvčata, a - jak jinak - australská děvčata opět udivila svět skvělými plaveckými výkony.

Dovídáme se ze zprávy dodané českým konzulátem, že **v Torontu zemřel ve věku třiasdevadesáti let Tomáš Baťa „mladší“**. Odešel tedy na věčnost velký Čech, velký Moravan, velký a úspěšný obchodník a podnikatel z rodiny velkých, asi největších podnikatelů které náš národ kdy zrodil. Tomáš Baťa „mladší“ se vrátil velmi záhy po oné sametové jakobyrevoluci domů do Zlína na návštěvu rodné země. Mohli mu tam tehdy na Hradčanech pošeptat do ucha – poslyš Tomášku, všecko Ti teď vrátíme co jsme Ti kdysi ukradli, ale nechtěl bys na nějaký ten rok převzít to naše sepsuté hospodářství, my tady jsme babralové a Ty chlapče tomu rozumíš, no nedal by sis říct? To mu ale ovšem do ucha nepošeptali. Nepošeptal to ani jeden z těch našich dvou sametáckých Václavíků. Nic mu nepošeptali ti diltanti, nic mu nevrátili, sami začali fušovat a fušovali se „západními“ poradci nečeskými a přihráli jim do kapes velký podíl na českém hospodářství. On ten moravský Tomáš měl po světě stovky továren, koželužen, prodejen – kam člověk na světě přijel tam byly Baťovy podniky, ovšem vždycky s Moravem nebo alespoň Čechem u kormidla, nějaký takový Zlínek pro rodinu Baťovu tehdy nic moc už finančně neznamenal – ale to nebylo pro naše sametové

Václavíky rozhodující. Co bylo rozhodující se snad jednou dopátráme. Moravana Tomáše prostě sameťáci hodili do pytle s námi ostatními zrádnými emigranty a udělali na něho dlouhý nos. Všichni dobře víme, že on ten Baťa ten Žlín nepotřeboval, že mu šlo jen o návrat ke kořenům na Moravě, o návrat domů, o českou čest, o češství. O Moravu. A dodnes to ti sameťounové doma nepochopili...

○○○○○○○○○○○○○○○○○○○○

Počet obyvatel České republiky se zvýšil na 10.425.000, převážně díky přistěhovalectví, ale díky bohu už také růstem počtu narozených v Čechách. Hlavními přispěvateli imigrace jsou naši sousedé Ukrajinci a Slováci. Na třetím místě jsou poněkud vzdálenější sousedé – Vietnamci.

○○○○○○○○○○○○○○○○○○○○

Průměrný věk členů komunistické strany v Čechách vzrostl za poslední tři roky, 2005-2008, z šedesátiosmi let na sedmdesát let.

○○○○○○○○○○○○○○○○○○○○

Do parčíku mezi Národním divadlem a Staroměstskými mlýny se do pseudogotické věže vrátila jezdecká **socha** staříckého mocnáře **France Josefa**, která ztrávila téměř devadesát let v lapidariu Národního musea. František Josef rozhodně nebyl přítelem sokolů, ani Čechů. Povolal do Rakouské armády 800.000 mladých českých mužů, z nichž 100.000 na frontě padlo. A na Malostranské náměstí se brzy navrátí **socha** maršálka **Josefa Václava Radeckého** z Radče, který byl ale Čech a snad i dobrý válečník. No budiž. To, že obě sochy, které byly odstraněny v okamžiku znovuzískané samostatnosti a pak uloženy ve sklepeních Národního musea napovídá něco o našem národním charakteru. Stačí si připomenout třeba vyvraždění carské rodiny bolševiky včetně malých dětí.

J V Radecký

○○○○○○○○○○○○○○○○○○○○

V době svého nedávného pobytu v Čechách jsem byl pozván na svatbu. Konala se 23. srpna v okouzlujícím prostředí zámku Zbirohu, kde uprostřed jednoho nádvoří stojí skála, spíše skalní útes na kterém kdosi vystavěl před mnoha sty lety kulatou gotickou věž, ještě v době, kdy Zbiroh byl mohutný a pevný hrad. **Svatba to byla vpravdě československá**, nevěsta – Češka, Kristýna Adámková a ženich Slovák Rastislav Sipko, který žije v USA, kde je hrajícím koučem týmu v New Jersey. Svatební obřad proběhl na terase zámecké zahrady. Po dlouhém fotografování se asi dvě stě svatebních hostů udebralo do velkého sálu na skvělou svatební hostinu. Nechyběla tam ani cymbállovka a ani DJ. Začínalo se stmívat, když „manažérka“ začala odvádět svatební hosty na terasu zahrady, kde nám slibovala překvapení. A překvapení to opravdu bylo. Přichystala ho Kristýnka jako dárek svému teď již novomanželovi Rastívi. Zazněl mohutný výbuch a světlice ohňostroje ozářily prostor pod terasou. Ohňostroj to byl nádherný a dlouhý. Při cestě zpátky už na hosty čekalo prase na rožni, tedy další večere. O zábavu hostů se starali kejklíři při svíčkách a lucernách, jako za dávných časů. Asi se ptáte a kdo jsou ti novomanželé? No ta Kristýnka je dcerou Hanky a Franty Adámkových a Franta býval v devadesátých letech konzulem na Generálním konzulátě České republiky v Sydney. Franta Adámek mimo své diplomatické kariéry býval také výborným hráčem pozemního hokeje, československým reprezentantem a to v době, kdy jsme na mistrovství světa měli stříbrnou medaili.

○○○○○○○○○○○○○○○○○○○○

The Czech ambassador to Pakistan, Ivo Žďárek, was killed in a suicide truck bombing on the Marriott Hotel in the Pakistani capital, Pakistan's prime minister said today. Prime Minister Yousaf Raza Gilani told reporters 53 people had been kil-

led in the Saturday evening bombing. "The Czech ambassador is among them. He has been identified," Mr Gilani said.

Article from: Reuters from correspondents in Islamabad 21/9/2008

Ministerstvo zahraničních věcí vyvěsilo na svém sídle černou vlajku a spustilo vlajky na půl žerdi. **Spuštěním vlajek na půl žerdi uctily památku pana velvyslance** i všechny české zastupitelské úřady po celém světě. Ministr zahraničních věcí Karel Schwarzenberg telefonicky z New Yorku promluvil s nejbližšími příbuznými pana velvyslance, aby je v těžkých chvílích podpořil a vyjádřil jim nejhlubší soustrast. Ostatky tragicky zesnulého velvyslance České republiky v Pákistánu Ivo Žďárka byly 22. září dopraveny leteckým speciálem na letiště Stará Ruzyně. Smutečního ceremoniálu při přiletu letadla se zúčastnili prezident Václav Klaus, předseda vlády Mirek Topolánek a první náměstek ministra zahraničních věcí Tomáš Pojar.

V pátek 19. září jsme **v sydneyjské sokolovně přivítali delegaci senátorů** z České republiky. Vedoucím delegace byl Prof. Jan Hálek z Palackého university v Olomouci, děkan fakulty zdravotnických věd. Kandidát ODS, byl zvolen do Senátu ve volebním obvodu Olomouc. Bratr Hálek je členem Sokola více než padesát let v Župě Smrčkové. Další člen delegace, rovněž za ODS, byl pan Josef Pavelka, senátor za Prahu 9. Ostravu reprezentuje v Senátu další členka delegace ing. arch. Liana Janáčková, která je nezávislou kandidátkou. Čtvrtým členem byl RSDr. Vlastimil Balín z KSČM, který je v Senátu za Mostecko. Delegaci doprovázela tajemnice výboru Senátu pani Marta Hubová.

Lovec perel Bojar

CESTOU DO EXILU (9)

Bořek Šindler

PRVNÍ NESMĚLÉ KRŮČKY V EXILU

Moje první krůčky exilem vedly tedy z Curychu do starobylého švýcarského St. Gallenu. To město mně nebylo neznámé. Naopak. St.Gallen jsem dobře znal ze svého dřívějšího pobytu ve Švýcarsku a proto jsem tam zamířil s jakousi samozřejmostí. Nu, samozřejmostí, samozřejmostí. Spíše s jakousi setrvačností. Žádný plán jsem ani neměl. Po uniknutí z komunistické pastí jsem prostě tihnul do známých míst a prvním takovým mně známým místem byl St.Gallen a v St.Gallenu má přítelkyně Hanni Wehrli, rodačka z toho města. Tehdy jsem ještě vůbec ani netušil, že bych se snad jednou mohl ocitnout na druhém konci světa, a že bych vůbec třeba i měl opustit Evropu. První impuls prostě byl – pryč z Prahy, pryč od bolševiků. Druhým impulsem bylo – dostat někde právo asyly. A s tím jsem po doletu z Prahy odjel z Curychu rovnou k Hanni do St.Gallenu.

Pár slovíček o tomto starém městě ve východním Švýcarsku. Leží poněkud jihozápadně od Bodamského jezera na úpatí alpského předhůří, zhruba pět set metrů nad mořem a založeno bylo někdy tak v sedmém století. Vlastním zakladatelem byl jistý muž jménem Gallus a to byl Ir, irský mnich, tedy Kelt. V té době byla i Anglie ještě význačně keltská a mniši z tehdy již předtím dlouho křesťanského Irska působili jako věrozvěstovci i v jižním Německu. Gallus a jeho přátelé založili na území dnešního St. Gallenu klášter a knihovnu, která je dodnes jednou z největších středověkých knihoven ve střední Evropě. Kolem tak založeného kláštera vzniklo města a kolem něho rozlehlé a většinou silně katolické území, které se nakonec připojilo k švýcarské konfederaci. Jádrem této středověké konfederace už počalo existovat jako Spříseženectvo tří původních kantonů Uri, Schwyz a Unterwalden v roce 1291 a St.Gallen byl připojen jako kanton až v devatenáctém století, je tedy St.Gallen jeden z „nejmladších“ kantonů Švýcarska. Na rozdíl od Curychu, kde vliv reformátora Zwingliho znechal patrné stopy, St.Gallen je právě tak jako ony tři zakladatelské kantony místem s výrazně katolickou většinou obyvatel. Katolická katedrála přidružená ku knihovně je

dominantou města a vtiskla mu onen jasně katolický charakter. Podél východní hranice kantonu teče v těch místech ještě útlouňka říčka Rýn a ta se pak vlévá do Bodamského jezera. A na druhé straně Rýna se rozkládá vedle titěrného Liechtensteinu nádherný rakouský Vorarlberg a za ním úchvatné Tyrolsko. Tohle jsem měl všechno v maličku již z dřívějšího pobytu v těch krajích – ale v tom červenci 1948 nešlo ani o historii a krásy Alp jako spíše o to, kde a jak se najít. Kdyby krásy horské přírody byla k snědku, nasýtil by se člověk v těch překrásných horách na jedno posezení... Už více než čtyřicet hodin jsem byl na svobodě, a po šestileté německé okupaci jsem rozdíl mezi svobodou a nesvobodou pociťoval velmi intenzivně. Ještě v květnu v roce 1945 bych si byl nedovedl představit, že sotva za tři další roky bychom opět mohli být tam, kde jsme byli po šest let za Němců. Došlo k tomu ale – leč tentokrát jsem jsem už byl starší a v pasti nezůstal.

Měl jsem s Hanni dojednáno, že u ní přespím a ráno že mě ona představi někomu na místním kantonálním úřadě ohledně mé žádosti o asyl. Nepochyboval jsem, že když o asyl požádám, bude mi namísto udělen. A večer jsme s lehkou myslí povídali a povídali a bylo věru o čem povídat. Hanni byla totiž u nás v Praze v roce 1947, pobyla tam na jaře několik týdnů během nichž jsem ji nestačil denně horlivě přesvědčovat, jak jsme svobodni, že Československo není Rudou armádou okupováno, že byly svobodné volby a že prezident Beneš je zárukou naší volnosti. Přesvědčil jsem ji tehdy a ona odjela domů do Švýcarska hlásat, že pověsti o železné oponě na československých hranicích jsou jen pouhými pověstmi. Nu a dnes, jednadvacátého července 1948, jsem ji naopak musel přesvědčovat, že Československo již svobodnou zemí není. A už během tohoto nového přesvědčování mi začínalo pozvolna docházet, že jsem se kdysi přece musel mýlit, že Československo nebylo zemí skutečné svobody, že ta svoboda byla jen dočasnou ilusí, a že už po delší dobu bylo defakto satelitem Sovětského svazu, a že jsem byl dříve prostě naivka. Hanni moje nové vývody sice bedlivě poslouchala, ale pozoroval jsem, že už je teď začíná brát se špetičkou solí. To mě trochu mrzelo – ale měla pravdu.

Druhý den jsme tedy spolu vyrazili na st.gallenský kantonální úřad. Tam mně k mému velikému překvapení slušně ale resolutně odmítli asyl udělit. Prohlásili, že jsem právoplatným držitelem právoplatného československého pasu a švýcarského visa. Že platnost mého pasu vyprší až počátkem října a že se svou žádostí o asyl mám až do října počkat. Bylo mně jakoby mě polili vědrem ledové vody. Čekat do října. Do října! To jsem tehdy ještě nevěděl, že pár měsíců sem nebo pár měsíců tam nemusí být v životě člověka nutně osudným, že vlastně takových několik měsíců často ani mnoho neznamena, tedy rozhodně ne ve věci jako je asyl. Že mě ten úředník také mohl ze Švýcarska ihned vyhodit, aby se jeho země již předem zbavila zátěže nepohodlného uprchlíka. To on ovšem neučinil, jen mě prostě vypoklonkoval. Až dávno později, když jsem měl čas a klid si celou tu situaci promyslet a důkladně probrat, teprve pak jsem si uvědomil, že on ten chlapík nemohl jednat jinak než jednal. Proč si nasazovat veš do kožichu dříve než je zapotřebí? Ten žadatel z Československa si to ještě třeba nakonec rozmyslí a budeme tu mít o jeden hladový krk méně. Na to všechno jsem pozvolna přicházel až mnohem později. V tu chvíli to zamítnutí na mne ale působilo jako studená sprcha. Pracovní povolení že ve Švýcarsku nedostanu, to mi bylo jasné – takové privilegium mohli obdržet jen odborníci prvního řádu. Zůstat ale na krku chudince Hanni, to jsem vylučoval. Nezbyvalo tedy než sledovat plán X a rozhodl jsem se tudíž plán X, chovaný jako jednu z možností, ihned začít uplatňovat. Pojedu do Trogen, do Pestalozzidorfu. Odtud mě určitě nevyhodí. Tam se uchytím.

V těch chvílích radosti z osvobození jsem se ještě snad ani za exulanta nepokládal. Pokládal jsem se za uprchlíka – a když o tom dnes znovu uvažuji, byl to postoj poměrně negativní. Téměř nic mi nebylo známo o uprchlických lágrech v Německu a Rakousku a o poměrech, které v nich panovaly. O žádné organizaci exilu nebo exilového odboje jsem nic nevěděl. Byl jsem prostě sotva dvoudenním nováčkem a nevycházel jsem z radosti. Byl jsem konečně i velmi mladým chlapcem – ve dvaadvaceti takový junáček ani ještě dobře neví kolik toho ještě neví a nezkušenost si nijak často ani nepřipouští. Byl jsem ale zdrav, atletika a plavání mě dost dobře obdařily dobrou postavou, na ochuravění anebo na nějakou vážnou tělesnou slabost jsem ani nemyslel. O Austrálii jsem vůbec nepřemýšlel, a ani jsem o ní skoro nic nevěděl. Věděl jsem matně něco o nějaké Sydney, o nějakém Melbourne, něco o klokanech a o vlně, a protože jsem kdysi četl Verneův román Děti kapitána Granta, pamatoval jsem si, že tam byla jakási kapitola pod názvem V pustinách australských s obrázkem dvou

uprchlých trestanců. Ale že bych já se měl někdy ocitnout v Austrálii, v nějaké australské tramtarii - to zdaleka překračovalo míru mé fantasie. O tom jsem vůbec nijak neuvažoval. Šlo o to, kde se vyspat a hlavně kde se najíst. Budoucnost ovšem znovu ukázala, že člověk může sice mýnit, leč Pán Bůh může mít plány jiné.

Z TAJŮ KRÁS ČESKÉ ŘEČI

Bořek Šindler

Nuže náš milý studente z Čech - oslovil mne francouzsky jako vinobrance/česače tehdy u poledního stolu koncem léta 1947 můj hostitel a majitel vinic v pomenší dědince poblíže francouzsko/španělských Pyrenejí nedaleko středověkého města Carcassonne - nuže, pochlubte se nám tu, studente, jak vlastně zní ta vaše čeština. Nevím zdali mne tehdy osvítil Duch Svatý nebo zdali mi to vnuknul přímo svatý Matěj, anebo se snad střetly oba ty úkazy ve snaze chránit reputaci naší mluvy, leč vjelo do mne něco jako národní hrdost. Však i vy budete mít ve svých myslích ony provokativní nářky Západoevropanů, zčásti neinformovaných, zčásti namyšlených, obvykle v této věci dost zlomyslných. Ale - nevěříte? - odpověděl jsem v rýmech. ...Vyvalily se vlny zdola, roztáhly se v širá kola, a nedaleko podle skal zelený mužík zatleskal... Vyznělo to melodicky. Situace byla zachráněna, majitel vinice celkem uznale pokyvoval a dále se již nedotazoval. Kdože zachránil tu situaci? Karel Jaromír. A stvořil ty melodické verše ten Erben už v tom století devatenáctém! Věděl ale jak na to.

A ještě dávno před tou podpyrenejskou episodkou, a to jsme byli nějak v sextě, vyzvala nás naše češtinářka shánět a přinést do učebny různá česká přísloví. Chudák Vláďa Vojáček někde vystrachal něco co nám připadalo jako zrudná zkomolenina - ježek sobě kadeřav. Ježek sobě kadeřav. Nemohli jsme s tím hnout, nehnula s tím ubohá češtinářka, ani jiní jazykoví borci. Ježek sobě kadeřav? Až nakonec s tím pohnul - myslím - matematik. Nu a co má jako být? Sobě je přece ježek kadeřav. Jiným se třeba zdají jeho bodliny být pichlavými ostny, jemu nicméně připadají jako kadeře. Sobě je prostě kadeřav. Že by i ta naše čeština byla sobě kadeřava? Nebude, protože ona o sobě ani nic neví. Ale máme ji za kadeřavou možná my, její uživatelé. Uživatelé, pouzí uživatelé? Jako malá děcka - jen a jen jako uživatelé. Mluvili jsme, „jak nám zobák narost“. Narostl nám většinou česky a česky jsme tedy hovořili. Češi prostě samozřejmě hovoří česky. Později nám ve škole pověděli, že hovoříme svojí mateřštinou, a že česká řeč je naší řečí rodnou. Zpívali jsme dokonce, že „jazyka dar svěřil nám bůh, bůh náš hromovládny, nesmí nám jej tedy vyrvat na tom světě žádný...“ - ale to se jen zpívalo a odzpívalo. Ovšem za Němců už to pak znělo věrohodněji a dostala pro nás ta slova i hlubší smysl. Stali jsme se uživateli uvědomělými. A ten jazyk nám nevyrváli.

Nu dobře, kdy jsme ale počali vlastně uvažovat o jeho krásách? Uvažuje prostě někdo kdy vážně o krásách své matky? Každá maminka je krásná. Její krása není z tohoto světa, dalo by se říci. Maminka, matka je krásná jinak než milenka, než žena. Francouzština se nám může zdát krásnou řečí. Je to řeč krásná, ovšem jinak krásná, než naše řeč mateřská. Moje mateřská řeč je prostě moje, moje matka, řeč odposlouchávaná se rtů matky. Samozřejmost, nepochybnost, jistota. Krásná? Na tom nijak nezáleží. Je naše. Krásná nekrásná, je samozřejmá, nepochybná, jistá, je naším poutem i břemenem. Ale tak či tak, je to řeč moje, tvoje, prostě naše. Ať se komu líbí či nelíbí, je to řeč naše a basta.

Namlouvá si snad i čeština, že je obdařena kadeřemi? Nenamlouvá. Ona sama si nenamlouvá nic. Namlouváme si to ovšem někdy my. A že ona kadeře má, že je má takové, že je má makové. I já si namlouvám, že moje rodná řeč je kadeřavá. Kadeře má, jen je rozpoznat a vidět. Nemůže se jistě chlubit literárním bohatstvím polštiny devatenáctého století. Ani neoplývá trumfý ruskými - Tolstoj, Dostojevskij, Čechov, Puškin a jiní velikáni hledí na to naše devatenácté století se závratné výše. Má ale ten náš jazyk dlouhé a hluboké kořeny. Pravda, na té Velké Moravě se v devátém století psalo po vzoru řeckém, glagolicí či cyrilicí, a jen na themata bible, ale psalo se. A psalo se tak zřejmě po několik století v tom a onom českém klášteře, ale psalo se. Když nám naroubovali z té druhé strany latinu, psalo se latinsky - ale takový Kosmas to zřejmě zvládl a netrvalo dlouho a byli tu Hus a jeho následovníci a ti už česky nejen psali, nýbrž psanou češtinu i korigovali a přikazovali jak se má psát. A psalo se

a psalo a mnoho stránek se popsalo dokud jsme si to sami nepošlapali a dokud jsme si Marii Terezií a jejím nezdárným synem Josefem nenechali vyrazit české pero z ruky. Nejčistěji a nejjasněji se prý psalo za Komenského. A nezapírejme si to, bylo to hlavně i naší vlastní vinou, že chudák Dobrovský pak musel vzít do ruky brko a začít tu naši zanedbanou ubožačku oprašovat a očišťovat, aby pak zase konečně za dalších sto let jak se patří prokoukla. Na dědinách se česky nepřestalo mluvit nikdy – ale řeč se mluví a voda teče, ono to holt potřebuje i literaturu, a na tu venkov nestačil. Nu nešť, dohnalo se to, ty dlouhé a hluboké kořeny tu byly, a dnes je ta češtinka jako panenka, jen si ji umět předcházet a jen ji hladit, nahoru dolů, jako ti vlčňovanští chlapi. Staňme se tedy bojary z Vlčnova.

Pokud není našinec ovšem denně konfrontován s jinými jazyky, pokládá zde přednesené úvahy o mateřském jazyce za nepotřebnost, za bláhovost, za zbytečné maření času. Jakmile je však člověk donucen okolnostmi hovořit a myslet i jazykem jiným, okamžitě také začne uvažovat o češtině jinak. Jakoby teprve tehdy poodhrnul roušku tajemství jazyka vloženého do našich úst, do naší mysli – a nebojme se toho vyjádření, vloženého do našeho srdce a navždy. Protože jeho šikovnosti, obratnosti, pohotovosti, dokonalosti, samozřejmosti není lehké se zbavit. Dovede ten náš rodný jazyk být i tíhou a břemenem a jeho výslovnost, vyslovování se vkrádá i do jiných jazyků námi používaných. Je to prostě jazyk krásný tou zvláštní krásou tak jako je ji krásná každá matka. Jsme jejímí dcerami a syny. Jsme Češi.

BEYOND BORDERS By Miloš Štefánek - recenze Bořka Šindlera

V posmutnělé náladě během pohřbu Mira Davise jsem obdržel od Miloše Štefánka s osobním věnováním kopii jeho anglicky psané knížky *Beyond Borders*. Je to dílo vzácné a poučné a český exulant toho či onoho ražení si v něm přijde na své. Nepidte se ale po datu vydání – mému odhadu, že kniha vyšla asi v roce 2000 posloužila jen slova autorovy dedikace jeho manželce Juditě.

Život Miloše Štefánka je pozoruhodný už tím, že se narodil v Děčíně. V prvním odstavci píše: „I was 16 years old when my parents with other Czech families were given 24 hours to pack up their possessions and move from their own homes near the Czech-German border to Central Bohemia. The local German population stirred up by Adolf Hitler's Nazi propaganda was jubilant because they were taking over Czech properties. The life-long achievements of my parents were shattered and wiped out in a couple of days...“. Rodiny Čechů byly naloženy do vlaků a odeslány do vnitrozemí. Šestnáctiletý Miloš ale neodolal, vyklonil se z odjíždějícího vagonu a německy zvolal na skupinu heilujících Němců se zdviženými pravicemi „My se vrátíme!“... Štefánkova rodina pak našla dočasné přístřeší v Lysé nad Labem. Staré české město Děčín tak padlo do rukou německých uchvatitelů. Ovšem jen na šest let. Tuto děčínskou scénu a tisíce scén jí podobných lze připomínat všem těm kdo nepřestávají lomit rukama nad osudy vystěhovaných sudetských Němců.

Vypovězení z rodného Děčína bylo, jak se z jeho knihy dovidáme, jen počátkem celého řetězu dalších Milošových dobrodružství, která vlastně skončila až po dlouhých létech – v Austrálii. Jeho starší bratr Karel uprchl z německého obklíčení a válku prodělal jako letec RAF v Británii. Miloš sám byl totálně nasazen do Rakouska na nucené práce. Tam se spřátelil s později nerozlučným kamarádem Mirkem a zosnovali spolu plán útěku do Švýcarska. Dostali se až k švýcarské hranici, snad ji dokonce i překročili, ale nějak se zapletli, byli Němci dopadeni a potom následovalo šikanování přes různá vězení a německé lágry – včetně vězení na Pankráci – a jejich pokus o útěk končil asi po roce v továrně, do níž byli původně nasazeni. Autorovo líčení jeho zkušeností s německými věznicemi je podáno zajímavě a barvitě. Právětak je podáno jeho líčení zbytku válečného období v Rakousku. Miloš Štefánek také prožil v Rakousku dvě milostné zápletky s mladými Rakušankami Hildou a Erikou – tak jako prožívali podobné milostné příběhy i jiní Češi v Německu totálně nasazení. Miloš se dokonce nerozpakuje přirovnat podobu své nynější australské manželky k podobě mladé Eriky. Konec války zastihl Miloše a Mirka na útěku z Vídně domů do Čech, kde pak počínalo sovětské vojsko předvádět obyvatelstvu svoje kousky. Došlo samozřejmě nakonec i k návratu do rodného Děčína.

Radost z návratu domů netrvala však dlouho a už v roce 1946 se přátelé Miloš a Mirek rozhodli opustit Československo a hledat život ve svobodě Západu. Usoudili, zcela správně, že vývoj v republice spěje ke komunistické diktatuře a zmizeli, pokud to ještě šlo poměrně lehce. Skončili v britské okupační zóně poválečného Německa, kde sice okoušeli znovu hlad, kde však bylo na jednoho muže sedm žen – a to autor neopomíná připomínat. A na ukončení evropských dobrodružství se oba hoši plavili do Sydney. Jejich dlouhá plavba z Janova a jejich první dojmy z Austrálie nám všem stojí za přečtení protože nám to všem osmačtyřicátníkům připomene dnes již dávno zašlá léta. Jak se ocitli v bathurstském lágru s ovčí stravou, jak se přihlásili na práci v hlavním městě a nevycházeli pak z údivu, když je vlak dovezl na staničku, která byla hlavním nádražím hlavního města, jak bylo nesnadné navázat styk s Australankami a vůbec jak byl tehdy život v této zemi pro mladého Evropana podivný – jak zde ale chlapci jak Miloš a Mirek našli svobodu. Pozoruhodné a pravdivé, i když ne právě často Australany vzpomínané konstatování jsou tato autorova slova: „... One of our Czech friends was quite handy with a small sewing machine and he was able to taper our new trousers from the ugly wide flares. The locals did not like it, we were not conforming to their styles and soon we were ostracized for being different... Of course this was an important era for Australia. The migrants were asserting their ideas, not only in clothing but generally in their lifestyle, in the different types of food they preferred, the drinks they liked and the company they chose. At parties, or in a group, the migrants did not feel comfortable to talk to men because we did not know anything about cricket or rugby so we preferred to talk to young women as we found the conversation more stimulating. To establish any close relationship, however, was almost impossible because they did not know our background...“(p.153). Hear, hear!

Knihu Štefánkovu si opatřte a přečtěte, budete vřele odměněni. A to i přesto, že tam najdete jisté menší nesrovnalosti. Třeba že v březnu 1939 nabádal prezident Beneš, aby při vstupu německých vojsk byl zachován klid. Zvláštní je i to, že autor jakoby ignoroval postavu i funkci presidenta Beneše a ignoruje i komunistický puč z února 1948. Musím ale přiznat, že Štefánkova autobiografie mi byla poučením. Vždycky jsem měl zato, že před rokem 1948 utekli z Československa kromě slovenských Hlinkovců vlastně jen čeští kolaboranti - a to mi Štefánek, pokud píše pravdu, vyvrátil. Pod titulem knihy jsou vepsána slova „The power of meditation“ – a vskutku, sem tam, v textu, obvykle ku konci kapitol, autor o svých meditacích také hovoří. Leč kniha sama je prostým a čistým životopisem. Za zmínku ještě stojí, že autorův nerozlučný přítel Mirek Smíšek setrvavší na Novém Zélandě je významným keramikem a jako takový tam byl odměněn řádem OBE.

CVIČENÍ PRO DĚTI v sokolském Národním domě

15.30 - 16.30 hod. vždy v sobotu:

27. září; 11. a 25. října; 8. a 22. listopadu;

6. a 13. prosince - volejte Jane 0438 014 125

HLEDÁME STARŠÍ OSOBU, KTEROU BYCHOM RÁDI UČINILI ČLEMEM SVÉ RODINY S PLNÝM ZAOPATŘENÍM. POSKYTNEME UBYTOVANÍ, STRAVU, PRANÍ PRÁDLA, DOPRAVU – VHODNÝ ZÁJEMCE BY SE PROSTĚ STAL ČLEMEM NAŠÍ RODINY JAKO DĚDEČEK NEBO BABIČKA. MÁME PĚKNÝ DŮM, (DVA BYTY) SE ZAHRÁDKOU A BAZÉNEM...

VOLEJTE NA ČÍSLO 02 4987 4767

NEBO MOBIL 041 041 30 93.

FREE LOAN CAR
All Vehicle Servicing & Repairs!

Daniel Chermak, Owner and Technical Director

We Wash & Vacuum Your Car!

209 Pittwater Rd, Manly

Ph: 9976 3255 Also open Saturdays 7.30 - 12pm

**SOKOLSKÁ RESTAURACE V NAŠEM
NÁRODNÍM DOMĚ POD NOVÝM VEDENÍM
JE OTEVŘENA KAŽDOU SOBOTU OD 15 DO 22 HOD.**

V klidném prostředí s příjemnou obsluhou na Vás každý víkend
čeká nový a vzrušující jídelníček, z kterého si určitě vyberete

Vaši oblíbenou českou a slovenskou specialitku.

K našim pochoutkám podáváme fantastické české pivo
a nenahraditelnou českou minerální vodu.

K dostání jsou také neodolatelné zákusky, pravý československý
chléb, knedlíky a jiné delikatesy.

Velké bezplatné parkoviště a klimatizace.

**Místa i oddělenou místnost pro soukromé
oslavy si je nutno předem rezervovat**

**NA: MOB 0413 410 240,
V SOBOTU NA 9452 5617**

WHAT'S ON IN OUR SOKOL

Sport:

- Aerobics:** Every Tuesday night 8.00 pm.
Nohejbal: RING JERRY Mob. 0407 940 570 **EVENINGS ONLY**
Volejbal: Young team: RING DANIEL 0402 477 744
Friday team: Every Friday night 8 pm
Saturday team: Saturday afternoons 4.30 pm
on the dates advertised for children's
gymnastics on the pages of this issue.
- Children:** Same Saturdays as volleyball above from 3.30 to 4.30 pm
on the dates advertised on the pages of this issue.
Call Jane 0438 014 125
- Other sport activities:** Any time by arrangement to fit-in with the above.
FOR HALL BOOKINGS RING MIREK Mob. 0413 021 305

Restaurant / Dining:

Our favourite dishes in air-conditioned comfort.

OPEN: Saturdays 3 pm to 10 pm.

Separate premises available for private parties.

FOR MORE INFORMATION AND BOOKINGS RING

Mob. 0413 410 240 or SAT 9452 5617

BOOKINGS ESSENTIAL

ADJACENT LARGE FREE PARKING AREA

**FOR ALL ENTERTAINMENT AND SOCIAL EVENTS
WATCH OUT FOR ANNOUNCEMENTS IN "VĚSTNÍK",
SPECIAL ADVERTISING OR OUR WEBSITE:**

www.sokolsydney.com

LIBRARY: Friday 8pm to 9 pm February to November

Roční předplatné Věstníku

Za 6 čísel \$ 25.00

Ceny reklam ve Věstníku

(6 čísel / 1 číslo)

- Celá stránka \$ 240.00 / 100.00
Polovina stránky \$ 120.00 / 50.00
Třetina stránky \$ 80.00 / 33.00
Čtvrtina stránky \$ 60.00 / 25.00

VĚSTNÍK

Sokol Sydney Ltd

If undeliverable return to:

16 Grattan Cres

FRENCHS FOREST 2086

